



# Lord Luster

genaamd  
*Raffles*

*Nieuwe Avonturen*

## DE GROTE ONBEKENDE

LUCHTPIRATEN

N° 2462



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct



Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal  
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)  
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt  
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

## LUCHTPIRATEN

### HOOFDSTUK I

#### HET GEHEIM VAN DE STILLE OCEAAN

In een der minst bevaren gedeelten van de Grote of Stille Oceaan ligt een groep eilanden, bekend onder de verzamelnaam Marquisen-eilanden of Marquesas.

Deze eilandengroep, op ongeveer 8 gr. N.B. en 140 gr. Z.L. gelegen, bestaat uit een aantal eilandjes, waarvan Nukahiva het grootste is.

Daaromheen groeperen zich ruim dertien, merendeels kleine eilanden, als diamanten rondom een robijn van een kostbare ring.

Deze eilanden zijn alle van vulkanische oorsprong en in elke goede atlas

te vinden ten Noord-oosten van Tahiti. Zij zijn bijna alle bergachtig, maar buitengewoon vruchtbaar, hetgeen niet te verwonderen is, daar het klimaat zeer zacht is, hetgeen voor een deel te danken is, aan het feit, dat de Marquisen-eilanden midden in de Zuid Equatoriale-golfstroom liggen die hen met zijn lauwe golven bespoelt.

Slechts enkele van deze eilanden, die sedert 1842 aan Frankrijk behoren, zijn bewoond.

In het geheel telt deze Archipel ongeveer van vijf tot zes duizend inwoners, die over de vier of vijf grootste eilan-

den verdeeld zijn, en die zich bezig houden met de teelt van katoen en suikerriet. Copra en parelsnoer zijn de voornaamste uitvoerproducten.

Op Nukahiva bevindt zich een klein Frans garnizoen, dat er een zeer rustig leven heeft, daar de inlanders van een kalm, goedaardig ras zijn, en zelfs reeds zozeer onder de invloed van de beschaving zijn gekomen, dat vele hunner oude gewoonten en gebruiken zijn verdwenen.

Een geregelde stoomvaartlijn naar deze eilanden bestaat niet.

Een of twee keren in de maand vertrekt er een koopvaardijship naar Nukahiva, met levensmiddelen en handelswaar voor de eilanden en keert terug met inheemse producten aan boord.

De eilandengroep ligt dicht opeen, zodat er slechts weinige eilandjes zijn, vanwaar men niet minstens een of twee andere met het blote oog kan ontdekken.

Maar er zijn enige onbewoonde eilandjes van de groep, die geheel afgezonderd liggen, op bijna 150 mijlen afstand van de kern.

Op het tijdstip, waarop deze vertelling aanvangt, heerste er op Tanghata, welk eiland door iedereen onbewoond werd gewaand, een grote bedrijvigheid.

Dit eiland, heeft een langwerpige gedaante, ongeveer in de vorm van een boemerang, het werptuig van de Australiërs.

De twee benen van deze V-vorm vertoonden een zeer uiteenlopend karakter.

Het ene was dicht begroeid door een oerwoud, dat eindigde bij een smal zandig strand.

Voor deze kust, op ongeveer een halve mijl in zee, lag een reeks gevaarlijke klippen, waarvan bij vloed de toppen niet te zien waren, bij eb iets boven water kwamen, en er dan uitzagen als de tanden in de kaak van een monsterachtig grote kaaiman.

Het andere been van de V daarentegen was grotendeels vlak.

Op het Zuidelijk uiteinde verhief zich een hoogvlakte, die stijl in zee afdaalde, maar aan de landzijde licht glooiend naar de vlakte afdaalde, die bespoeld

werd door enkele heldere beekjes, welke op deze hoogvlakte hun oorsprong vonden.

Ongeveer in het midden van dit eiland dat van het ene uiteinde tot het andere ongeveer vijftien kilometers lang was, strekte zich een vlakte uit, die aan de Oostzijde was begrensd door een rij zandige heuvels, die deze vlakte als het ware van de zee afsloot.

Tussen de zoom van het oerwoud en de heuvelrij stond een grote loods of schuur, die tegen de voet van de duinenrij aanleunde, en die geheel volgens Europees model was opgetrokken van materiaal hetwelk gebruikt wordt voor verplaatsbare barakken.

Deze loods was ongeveer veertig meter lang en tien meter hoog en breed, met aan weerskanten een grote dubbele deur, die bijna de gehele breedte van de loods besloeg.

Iets verder van de duinenrij af, stonden nog enkele andere, dergelijke houten gebouwtjes, die echter veel kleiner waren, en blijkbaar als woonruimte dienden.

Tenslotte, afgezonderd van de anderen, stond nog een loods, uit de schoorsteen waarvan een dikke rookpluim in de heldere blauwe lucht opsteeg.

Er heerste op het terrein tussen al deze bouwsels een grote bedrijvigheid. Een aantal personen van blanke huidskleur, liep heen en weer, beladen met een of ander werktuig of stuk gereedschap.

Het gedreun van verschillende machines, die stonden opgesteld onder een afdak, dat op een stuk of twaalf palen rustte, vervulde de lucht.

Men hoorde het knarsen van een metaalzaag, het gedreun van een klinkmachine en de daverende slagen van een plethamer.

In een hoek stond een grote Dieselmotor, die een dynamo aandreef, welke al deze machines in beweging bracht.

Een eind verder op de vlakte, waren twee mannen, het hemd op de borst open en met opgestroopte mouwen, bezig met het doorzagen van een dikke boom.

Kortom, daar klonk het lied van de arbeid, maar waartoe die arbeid diende,

viel niet uit te maken.

De werkstukken die blijkbaar gereed waren, werden de grote loods binnengedragen, uit de openstaande ramen, waarvan een gezoem klonk, als uit een reusachtige bijenkorf.

Het was daarbinnen een gehamer, een geklop en een gesnor van kleinere machines dat horen en zien verging.

Dit alles was, ondanks het feit, dat het op een anders onbewoond eiland gebeurde, tamelijk normaal, maar het ongewone was, dat alle werklieden onder

leiding werkten van één man, die een masker droeg, dat bijna zijn gehele gelaat bedekte.

Een uur voor de schemering begon te vallen, klonk een schrille fluittoon, die het sein voor het staken van het werk scheen te zijn, want alle arbeiders liepen op een drafje naar de loods, waarvan de schoorsteen zo veelbelovend rookte.

Alleen de man met het masker bleef op het terrein achter.

## HOOFDSTUK II

### EEN WERKSTUK VAN RAFFLES

Het was op een heerlijke avond in de maand mei, voor de tijd van het jaar en voor Engeland biezonder warm, dat John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand tegenover elkander zaten, in de bibliotheek van de fraaie villa in de Cromwellstreet in Londen, welke toebehoorde aan Lord William Aberdeen, die echter identiek was met John Raffles, een feit, waarvan de Londense politie waarschijnlijk zeer vreemd zou hebben opgekeken.

Het was half negen in de avond en de beide onafscheidelijke vrienden hadden zoëven een eenvoudige maaltijd genuttigd, die bereid was door Raffles' trouwe chauffeur James Henderson, die al even goed wist om te gaan met een auto als met een braadpan, en die als kok werkelijk onwaardeerbare hoedanigheden bezat.

Zij zaten nu in de bibliotheek van het grote huis, waarvan de ramen, wijd geopend, uitzicht gaven op het prachtige, grote park, hetwelk zich achter de villa uitstrekte.

Er stonden kasten met duizenden boeken, er stonden tal van gemakkelijke leunstoelen, en dan was er een grote, ronde tafel van ebbehout, waarop steeds de allerlaatste tijdschriften op

allerlei gebied te vinden waren.

Het was stil in het vertrek, want Raffles was gedurende de maaltijd en ook daarna niet erg spraakzaam geweest, en had nu en dan tersluiks een blik op zijn polshorloge geworpen.

De jongeman had een sporttijdschrift ter hand genomen, en bladerde er ijverig in, terwijl hij nu en dan een dikke rookwolk uit zijn pijp blies.

Plotseling slaakte hij een zachte kreet van verwondering.

Raffles keek op van het nummer van de « Times » waarin hij zat te lezen, en vroeg:

— Wat is er Charles? Een nieuw record gevestigd, of zo iets?

— Als je het zo noemen wilt, dan zeker. Het klinkt bijna ongelooflijk.

— Vertel op.

— Ik lees daar dat een paar dagen geleden een kapitein Felix van de Franse luchtmacht met een straalvliegtuig en twee passagiers aan boord in twintig minuten van Parijs naar Londen is gevlogen, dat wil zeggen met een gemiddelde snelheid van 500 kilometer per uur.

— Dat is knap werk, Charles dat moet ik bekennen, zei Raffles glimlachend. Wie dat een jaar of twintig geleden had durven voorspellen, zou voor

krankzinnig zijn verklaard. En toch meen ik te mogen zeggen, dat wij met onze « Duivel der Lucht » wel iets beters hebben gepresteerd.

— Dat geef ik toe, Edward, riep Brand uit, terwijl hij met een blik vol bewondering tot Raffles opkeek. Maar je bent dan ook een buitengewoon man en de vliegmaschine, die je hebt uitgevonden, is eveneens iets buitengewoons.

Raffles haalde de schouders op.

— Over enkele jaren zal het « buitengewone » gemeengoed geworden zijn, Charles. Wat nu nog zo verwonderlijk lijkt, zal dan niet meer aandacht vragen dan nu de elektrische trein, de auto of de stoomboot doet, om van de Amerikaanse atoomduikboot maar te zwijgen. Een snelheid van vierhonderd tot vijfhonderd kilometer, zoals ik tot dusverre met de « Duivel der Lucht » behaalde, zal dan niet meer zo buitengewoon zijn, en voor het postvervoer zelfs normaal. En dan zal het niet lang meer duren of er worden passagierstoestellen voor veertig of vijftig personen gebouwd, die diezelfde snelheid halen. Onthoud wat ik zeg.

— Meen je dat werkelijk, Edward?

— Ik ben er vast van overtuigd. Er staan in die kast daar, een aantal ingebonden jaargangen van tijdschriften over vliegtuigbouw en daarin kun je precies nagaan, dat de snelheden geregeld zijn opgedreven, maar in de paar laatste jaren in een buitengewoon snel tempo. Toen Bleriot voor het eerst met zijn eendekker over het Kanaal vloog, een prestatie waarover de hele wereld toen verstomd stond, was de snelheid van 70 tot 80 kilometer per uur voor een vliegmaschine normaal te noemen. Tijdens de bekende eerste rondvlucht door Europa was de snelheid nog maar tot 100 kilometer gestegen, ofschoon enkele vliegers, zoals Gilbert en Védrynes er toen reeds 110 maakten; toen kwam er enige stilstand, maar de laatste jaren is de snelheid met sprongen vooruit gegaan, en dat een vliegmaschine thans 400 kilometer haalt, och, dat vindt men over enige tijd volstrekt niet zo buitengewoon meer. Laat ik er trouwens aan toevoegen, dat er vliegmachines worden

gemaakt, die nog veel sneller zijn dan het vliegtuig, waarvan kapitein Felix zich heeft bediend voor zijn kranige prestatie...

Brand wierp Raffles een blik vol ongelooftoe.

— Kom, kom, zei hij, nu overdrijf je. Dit sportblad is zeer betrouwbaar en het verklaart, dat deze snelheid nog nooit overtroffen is, en waarschijnlijk ook niet zo gauw overtroffen zal worden.

— Als het blad dat zegt, dan vergist het zich, hernam Raffles bedaard, terwijl hij een sigaret opstak. Er bestaat inderdaad een vliegmaschine, die het vliegtuig van de Franse kapitein in snelheid achter zich laat.

— Is het waarachtig? En hoe snel is die machine dan wel? En hoe weet je dat?

— Wat de snelheid betreft, die is maximaal ongeveer 600 kilometer per uur, Charles.

Brand keek Raffles met open mond aan.

— Zeshonderd kilometer? herhaalde hij. Laat eens zien, dat is ongeveer honderdvijftig meter per seconde. Maar dat is onmogelijk. Zo iets is onbestaanbaar. Edward. Daaraan kan ik niet geloven, voor ik die machine met eigen ogen in actie gezien heb.

Raffles drukte zijn sigaret in een asbakje uit, raadpleegde nogmaals zijn polshorloge en stond met een ruk uit zijn stoel op.

— Daartoe heb je niets anders te doen dan met me mee te gaan, zei hij, op zijn gewone rustige manier. De machine die ik bedoel, staat beneden in de geheime werkplaats.

Inplaats van dadelijk op te staan, liet de jongeman zich achterover in zijn stoel vallen, en stotterde:

— Nu maak je toch zeker gekheid, Edward? Maar neen, ik zie aan je gezicht dat je in ernst spreekt.

— Dat doe ik ook.

— Is het de « Duivel der Lucht »?

— Precies, Charles. Er is zo goed als niets aan veranderd, behalve dat ik enige wijzigingen in de elektrische aandrijfmachine heb gebracht, en het model van

de vleugels, benevens de lengte van de draagvlakken een weinig veranderd, en, naar ik zeker weet, verbeterd heb. Ga maar mee, dan zal ik het je laten zien. Henderson moet nu klaar zijn.

Op dat ogenblik ging de huistelefoon over.

Raffles nam de hoorn van de haak, luisterde even en zei toen:

— Alles gereed, James? Goed zo. Mijnheer Brand en ik komen de machine eens bekijken.

Hij hing op; de twee vrienden verlieten het vertrek en liepen door een brede gang, langs een fraai gebeeldhouwde trap... door de brede vestibule naar een tweede gang, die met een deur in verbinding stond met het terras, hetwelk met enkele treden naar het park afdaalde.

Het was zulk zacht weer, dat zij er zelfs niet aan gedacht hadden een jas aan te trekken.

Zij staken het park in zijn volle breedte over, en bereikten tenslotte een groot paviljoen, dat als tuinhuis diende.

Raffles opende de deur, en maakte licht.

De twee mannen liepen door een paar vertrekken, totdat zij tenslotte bleven staan voor de schoorsteenmantel van een eenvoudig gemeubelde kamer.

Door op een kunstig verborgen knop te drukken, liet Raffles deze schoorsteen opzij schuiven, waardoor een grote opening vrij kwam, die in de dubbele muur was uitgespaard.

Door deze opening kwamen zij in een smalle gang, en daalden aan het einde daarvan een ijzeren trap af, die hen naar het geheime laboratorium en de daarnaast gelegen werkplaats voerde.

Op de drempel van dit laatste vertrek stond een man van reusachtige lichaamsbouw en een goedmoedig gezicht hen op te wachten.

Die reus was James Henderson, de chauffeur van Lord William Aberdeen, en de trouwe metgezel van de Grote Onbekende bij vele van diens avonturen.

Brand was, na de reus vriendelijk te hebben toegeknipt, de ruime werkplaats binnengetreden, welke daghelder verlicht werd door een aantal sterke lam-

pen, en bleef nu staan voor een eigenaardig gevormde vliegmaschine, die er uitzag als een reusachtige libel, en waarvan de meeste delen uit aluminium waren vervaardigd.

Brand kende de « Duivel der Lucht » zeer goed, daar hij met die machine reeds verscheidene reizen had gemaakt.

Raffles was naast hem komen staan en zei:

— Je ziet duidelijk de veranderingen die ik heb aangebracht, maar ofschoon het allemaal verbeteringen zijn, die de snelheid ten goede komen, zit de hoofdzaak toch in de elektrische aandrijfmotor, welke James en ik eens duchtig hebben herzien. Je kunt dat van buiten niet zo goed zien, maar een proeftocht zal je wel bewijzen, dat ik gelijk heb.

— Meer dan 500 kilometer, riep de jonge man; het duizelt je als je er aan denkt. Op die wijze zouden wij, als wij hier vanavond om negen uur opstegen, nog voor half elf over de Eifeltoren kunnen vliegen.

— In theorie, Charles, in theorie. En daarom zullen wij het eens aan de praktijk toetsen.

— Meen je dat? riep Brand met schitterende ogen uit.

— Ik meen het. Heb je er zin in?

— Hoe kun je dat nog vragen? Natuurlijk heb ik geen rust of duur meer, voor dat je mij proefondervindelijk hebt bewezen, dat de « Duivel der Lucht » die ontzaglijke snelheid kan ontwikkelen.

— Goed, maar denk er aan, dat er enige risico aan de onderneming verbonden is, ging Raffles kalm voort. Het kon wel eens blijken, dat de machine tegen deze snelheid niet bestand is, en op een paar duizend meter hoogte ontploft.

— Daar ben ik geen moment bang voor, riep Brand opgewonden uit. Ik vertrouw er op, dat je geen vliegmachines zult bouwen, die niet bestand zijn tegen deze geweldige snelheid. Weet je wat ik op dit ogenblik bedenk?

— Zeg op.

— Dat je, als de « Duivel der Lucht » werkelijk die snelheid bereikt, de wereld hebt veroverd.

## HOOFDSTUK III

## EEN WONDERLIJKE ONTDEKKING

De opmerking van Charles Brand over het veroveren van de wereld, scheen Raffles weinig te interesseren, want hij haalde de schouders op.

— Ik weet niet, of dat de moeite waard zou zijn, meende hij op minachtende toon.

Daarop wendde hij zich tot Henderson, die op enige afstand was blijven staan, en vroeg:

— Alles in orde, James?

— Wij kunnen, als gij dat wilt, direct opstijgen, mylord.

— Ga dan even onze valiezen halen, nodig voor een nachtelijke reis, dan zullen we alles in gereedheid brengen, om de « Duivel der Lucht » naar de begane grond te brengen.

Henderson deed wat hem gezegd was, en in die tussentijd begonnen de twee vrienden snel de vleugels van de vlieg-machine los te maken, waardoor het verplaatsen aanzienlijk vergemakkelijkt zou worden.

Van de werkplaats af liep een brede geleidelijk hellende gang naar het park, en eindigde aan het begin van een effen terrein, dat door bomen omringd was, en breed genoeg om als startbaan te dienen voor een vliegtuig.

Door middel van een stalen kabel zonder einde, die over twee katrollen liep, kon de vlieg-machine door deze hellende tunnel naar het park worden getransporteerd, terwijl de beide vleugels afzonderlijk op een rolwagen naar boven werden gebracht.

Henderson was reeds met de nodige kleren, dikke pelzen en plaids teruggekeerd, en nu werd alles voor het vertrek gereedgemaakt.

Het was volle maan, en bij het licht

daarvan werden de vleugels weer aan het toestel bevestigd, en het grote luik, met aarde en gras bedekt, dat de tunnel afsloot, werd gesloten.

Nogmaals raadpleegde Raffles zijn polshorloge.

— Het is nu vijf minuten voor tien, zei hij; over vijf minuten zijn wij vertrokken.

Snel trokken de drie reizigers de warme pelzen aan, en klommen in de cockpit, die zodanig geconstrueerd was, dat zo weinig mogelijk tegenstand tegen de luchtstroom werd geboden, alhoewel zij toch door de ruiten alles waar konden nemen, wat zich daarbuiten, hoog boven de aarde aan hun blikken voordeed.

— Waar gaan we eigenlijk heen? vroeg Charles Brand, even voor de motor werd aangezet.

— Waar het toeval ons heenvoert, antwoordde Raffles. En omdat de reis wel eens heel lang zou kunnen duren, heb ik Henderson opdracht gegeven om voor dagen leeftocht aan boord te brengen, zodat we desnoods een hele week in de lucht zouden kunnen blijven, in welk tijdsverloop wij gemakkelijk langs de equator om de aarde zouden kunnen vliegen.

— Het klinkt ongelooflijk, riep Brand uit.

— En toch is het zo, hernam Raffles met een glimlach. Maar daar het beter is, zich een doel te stellen, wil ik je in overweging geven naar Sydney te vliegen.

— Naar Australië?

— Welja, waarom niet? Je denkt misschien dat ik het niet meen, maar dat doe ik wel, want wij kunnen die af-

stand in twee en een halve dag afleggen.

— Het grenst aan het bovennatuurlijke, zei Brand hoofdschuddend.

— Er is niets bovennatuurlijks aan, amice. Ik hoop het je te bewijzen. Laten wij maar instappen.

Raffles had opnieuw zijn polshorloge geraadpleegd, en nu klonk zijn heldere stem door de nachtelijke stilte van het park:

— Alles klaar?

— Alles klaar, mylord, antwoordde Henderson, die achter de zitplaatsen van Brand en Raffles was gezeten.

Raffles haalde een hefboom over, en eensklaps, als het ware met een sprong verliet de « Duivel der Lucht » de grond en steeg bijna lijnrecht de lucht in.

Binnen enkele seconden was een hoogte van duizend meter bereikt, en op deze hoogte aangekomen, veranderde Raffles de verticale beweging in een horizontale en nu gierde de « Duivel der Lucht » door de nachthemel boven Londen, met een snelheid die iedere beschrijving tart.

Geleidelijk maar onafgebroken nam de snelheid toe, evenals de hoogte, daar Raffles zijn aanwezigheid in de lucht zoveel mogelijk geheim wenste te houden.

Het werd Brand aldra duidelijk, dat Raffles inderdaad de kortste weg volgde die hem over Lands End zou brengen.

Het zou hem dan mogelijk zijn binnen zeer korte tijd te kunnen vaststellen, of Raffles' berekeningen inderdaad juist waren, want hij wist, dat de afstand van Londen naar Lands End hemelsbreed iets meer dan 425 kilometer bedraagt.

De « Duivel der Lucht » zou dit traject dus, verondersteld dat de snelheid binnen enkele ogenblikken tot het maximum kon worden opgevoerd, in juist vijftig minuten hebben afgelegd.

Raffles zat voorover gebogen, met de blik op het kompas en op de snelheidsmeter gevestigd.

Nu en dan maakte hij een kleine beweging met zijn rechterhand, teneinde een wiel of een hefboom te verzetten.

Gesproken werd er niet.

De « Duivel der Lucht » zweefde nu op een hoogte van omstreeks duizend meter, en de verschillende lichten op aarde waren duidelijk zichtbaar, ofschoon Brand er de betekenis moeilijk van had kunnen aangeven.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik op de lichtende cijfers van zijn horloge.

Om half elf, een half uur nadat men was opgestegen, meende Brand vlak onder de machine een grote, verlichte oppervlakte te zien, ongetwijfeld veroorzaakt door de lichten van een stad.

Nu kon Brand zijn nieuwsgierigheid toch niet langer bedwingen, en vroeg:

— Is dat een stad daar beneden, Edward?

In plaats van te antwoorden, wees Raffles met de vinger op de kaart, die krachtig verlicht was door een elektrische lamp met reflector en die zich in het midden van het dashboard der vlieg-machine bevond.

Brand boog zich voorover en riep met een ongelovige klank in zijn stem:

— Exeter? Zouden wij al zo ver zijn?

Raffles vergenoegde er zich mede met bevestigend met het hoofd te knikken, maar op zijn scherp besneden gelaat was een trek van trotse en ontembare wilskracht te lezen.

Brand nam snel de afstand op de kaart op, keek op zijn horloge en rekende uit, dat de « Duivel der Lucht » tot dusverre met een gemiddelde snelheid van ruim 507 kilometer per uur gevlogen had.

Hij keerde zich om, teneinde op het gelaat van Henderson te zien, wat er bij hem omging.

Maar de brave kerel scheen deze snelheid volstrekt niet buitengewoon te vinden.

Hij knikte Brand lachend toe en wees met uitgestrekte vinger in de diepte, alsof hij wilde zeggen:

— Gij ziet wel, dat het gedaan kan worden, mijnheer Brand.

Inderdaad, het kón gedaan worden, ten minste met de vlieg-machine van de Grote Onbekende.

Om tien minuten voor elf vloog de « Duivel der Lucht » over Lands End,



de Atlantische Oceaan tegemoet.

Raffles had nogmaals overwonnen, en zijn genie had de ruimte aan zich weten te onderwerpen.

Spoedig verdwenen alle lichten onder hen.

Raffles had aan een knop gedraaid, ter zijde van de kaartenhouder, waardoor de kaart weer een eind was opgeschoven, de reizigers thans het gebied van de Atlantische Oceaan voor zich zagen, waar zij nu een gehele nacht lang over heen zouden vliegen.

Het werd tijd om de nachtwaken te verdelen, hetgeen niet veel bezwaren met zich mee bracht, daar alle drie voortreffelijk een vliegmaschine wisten te besturen.

Raffles zou thans de stuurknuppel uit handen geven en met Brand enige uren rust nemen, terwijl aan James Henderson de besturing van het vliegtuig zou worden toevertrouwd.

De zitplaatsen voor de drie reizigers waren zodanig ingericht, dat de rugleuningen omlaag konden worden geklapt, waardoor zeer gerieflijke rustbedden ontstonden.

De medegenomen dekens kwamen nu goed van pas.

Maar ook voor de inwendige mens kon worden gezorgd, want aan boord van de wonderlijke machine bevond zich een volledig ingerichte elektrische kookplaat, waarop allerlei gerechten konden worden klaar gemaakt.

De voorraad levensmiddelen, verse zo wel als ingeblikte bevond zich in een kleine bewaarplaats onder een der banken.

In no time had Henderson een braadkip te voorschijn getoverd en bereidede deze snel volgens alle regelen der kunst.

Het gevogelte en wat geroosterd brood, besproeid met een glas wijn, verdween alras in de hongerige magen der reizigers, waarna Raffles en Brand zich ter ruste begaven, nadat eerstgenoemde Henderson op het hart had gedrukt, zo nauwkeurig mogelijk in rechte lijn te blijven koersen, en daarbij zorgvuldig op het kompas acht te geven.

Geen vijf minuten later waren de

twee vrienden even vast in slaap, als hadden zij zich aan boord van een der drijvende paleizen bevonden, die te water het verkeer tussen Europa en de Nieuwe Wereld onderhouden.

Het was toen half twaalf.

Om half vier in de ochtend, toen Henderson Brand wekte, op een even eenvoudige als afdoende wijze, namelijk door hem met kracht bij een van zijn benen te trekken, was de dag reeds aangebroken.

De jongeman richtte zich half over-eind, wreef zich de ogen eens uit, als iemand, die niet aanstonds beseft, waar hij zich bevindt, en liet toen een kreet van bewondering horen.

De zon was juist boven de kim gerezzen, te midden van een glorie van licht, en van rose, diepblauwe, goudgele en violette tinten.

Al deze kleuren weerkaatsten in de golven van de Atlantische Oceaan, die op deze hoogte wel van goud overstroomd leek.

De hemel was van het zuiverste blauw, waarin hier en daar grote wolkengevaarten dreven, van een smetteloos witte kleur.

Een heerlijke rust heerste hier, en zo ver het oog reikte, was er niets te bespeuren dan water en lucht.

Maar als men nauwkeurig toezag, ontwaarde men, hier en daar over de Oceaan verspreid, kleine zwarte stippen, die een wit spoor nalieten; dat waren de grote mailboten, die zich van of naar de Nieuwe Wereld spoedden en die op deze hoogte niet veel groter dan notedoppen leken.

Een ogenblik genoot Brand van dit schouwspel, versterkte zich daarna met een paar sneden geroosterd brood, twee hard gekookte eieren en een blikje ganzenleverpastaai.

Toen nam hij de stuurknuppel van Henderson over, die zich nu op zijn beurt ter ruste begaf.

Brand hield zich nauwkeurig aan de instructies, welke hij van Raffles had ontvangen.

Hij koerste zuiver in Zuid-Westelijke richting en volgde op dit ogenblik de route, welke door de grote stoomsche-

pen van Liverpool naar Satomas en Vera Cruz werden gevolgd.

De uren verstreken.

Van tijd tot tijd wierp Brand een blik achter zich op zijn beide rustig slapende reisgenoten.

Een half uur voor de middag werd zijn aandacht getrokken door een nevelachtige vlek aan de gezichteinder, daar, waar zee en water ineen leken te vloeien.

Hij behoefde geen blik op de kaart te werpen om te weten, waar hij zich bevond, want hij wist, dat hij op zijn weg naar de landengte van Panama slechts één aanzienlijke eilandengroep zou passeren.

De vlek daar aan de kim werd gevormd door de eilandengroep der Azoren, misschien de schoonste ter wereld, die zich bevinden op 30 gr. W.L. en op 40 gr. N.B.

Brand gaf nog een weinig gas, daar hij het ongewenst achtte, dat men het vliegtuig zou zien van een der eilanden van deze groep, die tamelijk dicht bewoond zijn.

Binnen een kwartier was de afstand, die hem van deze Archipel scheidde, zodanig verminderd, dat hij reeds duidelijk het eiland Flores, het voornaamste van de groep, kon ontwaren, en tien minuten later had hij de eilanden, die zich ter breedte van bijna een gehele breedtegraad uitstrekken, achter zich gelaten.

Juist was het laatste eiland aan de gezichtseinder verdwenen, toen Brand een hand op zijn schouder voelde.

Hij keerde zich om en keek in het opgewekte gelaat van Raffles.

Deze schoof zich naast Brand en nam de stuurknuppel van hem over.

Brand, die zich nu wel een weinig slaperig begon te gevoelen, haastte zich naar zijn ligplaats en was aldra in een diepe slaap verzonken.

Zonder enig oponthoud, werd de reis voortgezet en thans vormden de schepen, welke Raffles tegenkwam of achterop voer, de enige afwisseling.

Het bleek spoedig, dat hij volkomen juist zijn berekeningen had gemaakt want het was nog geen tien uur in de avond, toen de « Duivel der Lucht »

over Porto Rico vloog en Satomas een weinig links liet liggen.

Raffles had dus een vol uur op de afstand gewonnen.

De overtocht over de landengte van Panama geschiedde in iets minder dan vijf minuten.

Het was echter te donker, om van dit gedeelte van Zuid Amerika iets meer waar te nemen dan de lichten.

Toen de zon voor de tweede maal opging, bevonden de aviateurs zich ongeveer ter hoogte van het Cocoseiland, ten Westen van Panama gelegen, een paar honderd mijlen uit de kust.

Bijna zonder merkbare overgang, waren zij van de Atlantische Oceaan naar de Grote of Stille Oceaan over gegaan.

Ook deze dag verstreek zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Het was omstreeks negen uur in de avond, en reeds volkomen donker, toen men het verlaten eiland Tanghata naderde.

Op dit ogenblik werd op een hoogte van omstreeks duizend meter gevlogen met alle lichten gedoofd, behalve het kleine elektrische lampje, dat het kompas en de kaart verlichtte.

Brand en Raffles zaten naast elkander, ieder in zijn eigen gedachten verdiept, doch ineens stootte Raffles Brand met de elleboog in de zijde en zei:

— Kijk eens naar beneden, een weinig te loevert, schuin voor ons.

Brand volgde de aangeduide richting en vroeg:

— Bedoel je die lichten daar beneden? Wel dat is niets vreemds; wij zijn hier boven de Marquise-eilanden.

— Dat is te zeggen, van de hoofdgroep zijn wij nog wel tien minuten verwijderd. Het eilandje, dat ik je daar aanwijs, Tanghata geheten is sedert mensenheugenis onbewoond.

— Dat is eigenaardig, want er branden stellig lichten of vuren.

— Daarom juist wees ik het je aan.

— Misschien zijn er wel kolonisten naar het eiland gekomen.

— Het is mogelijk, maar zeer onwaarschijnlijk, Charles, want toevallig sprak ik dezzer dagen een hooggeplaatst persoon, die regelrecht van de Mangui-

sen-eilanden terug was gekeerd, en die het juist had over de onbewoonde eilanden van de groep, en zei, dat het de moeite wel zou lonen, ze in exploitatie te brengen. Ik behoef je niet te zeggen, dat deze hooggeplaatste persoon een onzer landgenoten was.

Nog terwijl hij sprak, had Raffles de koers van de vliegmaschine gewijzigd.

— Wat ga je doen? vroeg Brand.

— Wel, amice, je weet, dat ik een beetje nieuwsgierig ben uitgevallen, en ik zou wel eens willen weten, wat die vuren daar te beduiden hebben.

— Zouden het misschien bosbranden zijn?

— Bosbranden, op een onbewoond eiland? Neen, die vuren hebben een andere oorsprong; voor bosbranden zijn ze trouwens veel te klein.

Raffles had de machine wat laten dalen, en ook de snelheid veel verminderd.

Het gevolg hiervan was dat hij een grote cirkel kon maken om het eiland, eerst op acht honderd meter hoogte, en toen nog eens een op een hoogte van ongeveer vijfhonderd meter.

Hij naderde de kust tot op omstreeks een halve kilometer en trok zijn toestel toen bijna in rechte lijn omhoog, en vermeerderde tegelijkertijd de snelheid.

— Wat doe je? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik poets de plaat, Charles, antwoordde Raffles laconiek. Of liever, wij gaan naar Engeland terug.

— Nu al? En ik dacht, dat wij naar Sydney zouden gaan?

— Dat zouden wij ook, maar ik ben

van plan veranderd, amice.

— Door het zien van die vuren?

— Door het zien van die vuren, van rook en van elektrische lampen, moderne elektrische lampen, zoals je ze in de straten van Londen bij tienduizenden kunt zien. Wat er op dat eiland gebeurt weet ik niet, en daarom gaan we linea recta naar Londen terug. Er gebeurt daar op het vroeger onbewoonde eiland Tanghata iets, wat zeker om de een of andere reden geheim moet worden gehouden, en je weet, dat ik er een zwak voor heb, geheimen te doorgronden.

— Maar waarom ben je dan niet aanstonds geland?

— Omdat dat bij nacht op dit met bossen bedekte eiland nog al gevaarlijk zou zijn. Bovendien weet ik niet, wat daar verricht wordt; misschien zullen we er wel vijanden vinden.

— Je wilt er dus later terugkeren?

— Precies.

— Op welke wijze, als het niet met de « Duivel der Lucht » is?

— Met een voor deze onderneming veel beter vervoermiddel, dat wel minder snel is, maar dan ook onzichtbaar gemaakt kan worden; om kort te gaan met onze duikboot, de « Bruinvis »

Brand begreep dat als zijn vriend eenmaal een besluit genomen had, er toch niets meer aan te veranderen viel en zweeg dus. Hij leunde achterover en dacht na over de wonderlijke ontdekking, welke zij zoëven hadden gedaan.

En inmiddels vloog de « Duivel der Lucht » op topsnelheid weer naar Engeland terug.

HOOFDSTUK IV

DE EERSTE VERKENNING

Twee dagen, nadat de reizigers met de « Duivel der Lucht » veilig en wel in het park geland waren, begon Raffles met de uitrusting van zijn expeditie. Deze nam slechts weinig tijd in beslag, daar door de goede zorgen van Henderson de « Bruinvis », eveneens een vinding van Raffles, een buitengewoon snelle duikboot, die zowel onder water als aan de oppervlakte een grote snelheid van 35 knopen in het uur, gereed lag om zee te kiezen, in een verborgen grot van een klein eiland op de kust van Schotland, waarvan het bestaan alleen aan de drie mannen bekend was.

De voorraad ingeblikte levensmiddelen werd aangevuld, evenals de munitie, en op de avond van de dag, nadat de « Duivel der Lucht » van zijn voortreffelijk geslaagde tocht was teruggekeerd begaven de drie mannen zich per trein naar een Schotse havenplaats, vanwaar zij met een kleine motorboot het bewuste eiland konden bereiken.

Nog diezelfde nacht kozen zij zee.

Zodra de duikboot in het ruime sop was en de beide vrienden aan de avondmaaltijd zaten, terwijl Henderson de duikboot met vaste hand bestuurde, zei Brand:

— Het is eigenlijk overbodig om het te zeggen, Edward, maar wij zullen thans heel wat langer over de afstand doen.

— Dat kan ik niet tegenspreken, amici, maar daarom niet getreurd. De weerstand van het water is nu eenmaal niet zo gemakkelijk te overwinnen, als die van de lucht. Ik heb uitgerekend dat wij er nu minstens vijf-en-twintig dagen over zullen doen.

— Maar wacht eens even, Edward, vergeet je daarbij niet, dat wij met de

« Bruinvis » onmogelijk dezelfde route kunnen volgen, als die van de « Duivel der Lucht »? Want je bent toch, hoop ik niet van plan je geheim te verraden door je met dit schip in de sluisen van het Panamakanaal te laten schutten?

— Neen, zo verstandig zal ik wel zijn.

— Welnu, dan ben je wel gedwongen om Zuid-Amerika heen te varen, waardoor je minstens vijftien dagen zult verliezen.

Raffles glimlachte.

— Dat zou inderdaad het geval zijn, als ik niet een paar maanden geleden toevallig iets ontdekt heb, dat wel wat lijkt op een der avonturen van Kapitein Nemo aan boord van de « Nautilus » in het boek van Jules Verne. Ik heb namelijk gevonden, dat er in de smalle landtong, die de Verenigde Staten van Noord Amerika met het Zuid Amerikaanse vasteland verbindt, een door de natuur gevormde onderzeese tunnel bestaat, die slechts een enkele bocht heeft maar voor het overige kaarsrecht is, en welke men binnen een uur kan doorvaren.

— Maar Edward, dat is geweldig, riep Brand uit. Daar heb je me nooit iets van verteld. Dat zal de reis aanmerkelijk bekorten.

De twee vrienden hadden nu hun hun maaltijd beëindigd, en staken een sigaret op.

— Hoelang denk je nu over de afstand te doen? vroeg Brand opnieuw.

— Twaalf of dertien dagen. In ieder geval niet meer, eerder minder. Vergeet niet, dat onze boot aan de oppervlakte meer dan tweemaal zo snel vaart als de snelste mailboot, en ondergedoken nog altijd een beetje sneller. En ik ben van plan, zoveel mogelijk boven water te

blijven, behalve in de drukste bevaren gedeelten van de Oceaan.

\* \* \*

De toekomst zou leren, dat Raffles ook ditmaal juist gezien had.

De overtocht naar Satomas duurde iets langer dan vijf dagen, de reis van daar tot bij het eiland Tanghata bijna zes dagen, waarbij Raffles op het laatst de vaart met opzet vertraagd had, om niet bij daglicht in het gezicht van het geheimzinnige eiland te komen.

Het was omstreeks tien uur in de avond, toen de « Bruinvis », langzaam aan de oppervlakte varende, in het gezicht van het eiland kwam.

Raffles en Brand stonden aan dek, met de handen op de verschansing, de blikken strak voor zich uitgericht.

Aan de gezichtseinder doemde nu langzaam een zwarte massa op.

— Weet je al waar wij voor anker zullen gaan? vroeg Brand na enige tijd zwijgend te hebben uitgekeken, of ken je het eiland niet?

— Neen, ik ken er alleen de algemene vorm van, antwoordde Raffles. Het heeft de vorm van een V met stompe hoeken en in de aardrijkskundige encyclopedie, thuis, staat, dat daarvan de Noordelijkste met een dicht woud begroeid is, en de zuidelijkste een heuvelrij heeft, die een vruchtbaar terrein omsluit. Ik geloof, dat het 't verstandigst zal zijn, te proberen aan de oostzijde te ankeren, want ik meen te hebben gezien dat de vuren en lichten zich ongeveer het midden van het eiland bevonden, zodat wij aan de mensen die zich daar ophouden, verborgen zullen zijn door de heuvelreeks, die de kust afsluit.

Raffles nam het einde van de spreekbuis ter hand, die hem in verbinding stelde met de machinekamer, waar Henderson op het ogenblik aan het roer stond, en beval:

— Een streek meer noordwaarts, James, en matig de vaart een weinig.

Hij wendde zich tot Brand en vervolgde:

— Het is hier een verraderlijk vaarwater, want bij vloed lopen de klippen, die zich hier moeten bevinden, geheel

onder water en ik zou niet graag willen, dat onze boot op een onverwacht ogenblik aan de grond liep. Ik zou niet weten, hoe wij ons in zo'n geval zouden moeten redden.

— Wij zouden de mensen op het eiland kunnen alarmeren door een vuurpijl af te schieten, als zij tenminste nog niet vertrokken zijn.

— Als ze vertrokken zijn, helpt dat natuurlijk niets en als ze nog niet vertrokken zijn, zouden wij daardoor wel eens van de regen in de drup kunnen raken, amice.

— Hoe zo?

— Hoe zo? Hoe kun je dat vragen? Ik heb deze tweede reis naar Tanghata alleen ondernomen om te weten te komen wat die lui, die wij van uit ons vliegtuig hebben waargenomen op dat onbewoonde eiland eigenlijk doen. Ik heb er zo'n vermoeden van, dat men juist dat afgelegen eiland gekozen heeft opdat niemand er iets van te weten zal komen. Een wetenschappelijke expeditie is het zeker niet, want dan zouden wij er stellig iets van gelezen hebben in de krant of een of ander tijdschrift.

— Dan zou ik wel eens willen weten, wat men hier anders komt uitrichten. Zou er misschien goud, of zouden er diamanten in de bodem zitten?

— Dat is natuurlijk niet onmogelijk. Wij zullen in ieder geval spoedig weten wat het is.

De duikboot was nu de kust zo dicht genaderd, dat men het verloop duidelijk kon waarnemen door de witte streep van de branding die tegen de klippen sloeg.

Mét de uiterste behoedzaamheid zocht Raffles naar een goede ankerplaats.

Gelukkig was het een bijzonder heldere nacht, daar de maan vol aan de hemel stond.

De « Bruinvis » voer nu langzaam in Noordelijke richting langs de kust, totdat Raffles een ankerplaats ontdekt had, die hij niet beter had kunnen verlangen.

Het was een soort baai, die diep in de kust insneed, en waarvan de ingang voor een gedeelte versperd werd door

rotsen, die een uitstekende golfbreker vormden.

Langzaam varende stevende de duikboot de nauwe doorgang binnen en voer de baai in, tot onder een reusachtige, overhangende rots, die als het ware een beschermend dak boven het vaartuig vormde.

Er stond hier zoveel water, dat Raffles zijn boot zo ver kon doen zinken, dat deze slechts enkele centimeters boven het water uitstak.

Het anker werd uitgeworpen, de duikboot werd met een tros aan een zware boomstam vast gemaakt, zodat de opvarenden aan land konden gaan, door middel van de kleine opvouwbare rubberboot, die gemakkelijk drie personen met enige leeftocht, wapens en munitie kon dragen.

De boot werd op het strand getrokken en midden in een dicht kreupelbos verborgen.

Het strand strekte zich over een breedte van ongeveer tien minuten gaans in alle richtingen rondom de baai uit, behalve juist ter plaatse, waar de « Bruinvis » voor anker was gegaan, en waar de rotsen tot vlak bij de oever stonden.

— Waar zijn we hier nu ergens? vroeg Brand op zachte toon.

— Ongeveer in het midden van het eiland, antwoordde Raffles. Kijk maar, links van ons is het oerbos en daar in de verte, die donkere lijn, is de heuvelreeks, die de vlakte afsluit.

— En wat gaan wij nu doen?

— Het is in de gegeven omstandigheden het beste, te doen, wat alle schipbreukelingen doen, als zij ergens op een onbekende kust zijn geworpen, namelijk een hoge top beklimmen, teneinde hun uitzicht zoveel mogelijk te vergroten. Wij hebben het gemakkelijk want deze rots is niet al te steil, en zal wel te beklimmen zijn. Maar voorzichtig, je kunt nooit weten, wie er in de buurt is.

Het bleek aldra, dat de helling van de rots, aan de kant van de zee niet zeer groot was, waardoor het tamelijk gemakkelijk was, de top te bereiken.

Raffles was het eerste boven en keek in het rond.

Het was te donker om het eiland geheel te overzien, maar wel was het mogelijk de vlakte op de zuidelijke helft van het eiland bijna geheel waar te nemen.

En daar, te midden van die vlakte, op nauwelijks vijf kilometer afstand, waren heldere lichtschijnsels zichtbaar. Er viel niet aan te twijfelen, er waren daarginds mensen.

Henderson en Brand hadden zich thans bij Raffles gevoegd en keken in de richting, welke hij hun aanwees.

— Het lijkt waarachtig wel een heel dorp, mompelde Raffles.

— Ik zie wel een paar dozijn grote elektrische lampen, als ik mij niet vergis, voegde Brand er aan toe.

— Gij hebt gelijk, mijnheer Brand, liet nu de stem van Henderson zich horen, die de beste ogen had. Het zijn bevestigend elektrische straatlampen, zoals we ze in Londen ook hebben.

— Ik zal en moet weten wat al dat licht beduidt, zei Raffles. Vooruit wij gaan er op af.

De afdaling kostte meer moeite dan de bestijging, omdat de helling aan die kant steiler was, maar toch duurde het niet lang of de drie mannen bevonden zich in de vlakte en gingen thans af op het verre rossige schijnsel, aan de gezichtseinder.

— Er is één ding, dat ik niet begrijp zei Brand nadat zij enige tijd zwijgend waren gevorderd door gras en struiken die hun tot bijna aan de knieën reikten. Ik zou wel eens willen weten of men dat lichtschijnsel niet van het dichtbijliggende eiland zou kunnen waarnemen.

— Ik denk het niet, Charles, antwoordde Raffles. Ten eerste is de afstand veel te groot, en ten tweede is dit eiland naar de zijde van de overige eilanden van deze groep met duinen bezet. Neen, mensen, die hier in het geheim iets te doen hebben, kunnen er wel op rekenen, dat zij dat kunnen doen, zonder te worden lastig gevallen. Natuurlijk vooropgesteld, dat het toeval hun geen parten speelt, zoals nu het geval is geweest.

— Wat denk je daarginds aan te treffen, Edward?

— Op die vraag kan ik je niets anders antwoorden dan met een volmondig: ik weet het niet. En dat maakt mij juist zo nieuwsgierig. Zo'n expeditie, waaraan moeite noch kosten gespaard zijn, moet een bijzonder doel hebben. Dat doel kan zijn: een geheim wapen; het vervaardigen van een of ander geleid projectiel, zo iets als de V1 of V2 gedurende de laatste wereldoorlog, maar dan nog groter. Men kan daar ook werken aan een reusachtige raket, om naar de maan af te schieten; enfin noem maar op.

Intussen werd de tocht voortgezet, waarbij de drie mannen de vlakke schuins overstaken, teneinde onder dekking van de heuvelrij, die zich aan hun linkerhand dicht bij de kust verhief, te blijven.

Het duurde niet lang of zij hadden de uitlopers van deze lage bergketen bereikt.

— Is dit eiland van vulkanische oorsprong? vroeg Brand nadat de tocht weer enige tijd zwijgend was voortgezet.

— Men zou het aan de aard van deze heuvels wel zeggen, antwoordde Raffles. Ik geloof dat we hier met onvervalst bazalt te doen hebben, maar over het algemeen zijn alle eilanden van deze groep in de loop van duizenden en nog eens duizenden eeuwen, ontstaan uit de zogenaamde Atollen, kringvormige, kleine eilandjes, opgebouwd door koraaldieren. Het merkwaardige is, dat zij hier en daar vrij dicht begroeid zijn met struikgewas. Dat kan ons van nut zijn bij de verdere verkenning.

Intussen was het schijnsel der lampen en kampvuren veel helderder geworden en de drie mannen zouden de nederzetting of wat het dan wezen mocht, indien zij recht door konden lopen, zeker binnen een half uur bereiken hebben.

---

## HOOFDSTUK V

### EEN ONVERWACHTTE ONTDEKKING

— Ik geloof dat het tijd wordt ons onzichtbaar te maken, zei Raffles. Ik stel voor, over de heuvelrij te klimmen en onze weg langs het strand voort te zetten, gedurende een half uur ongeveer. Over een half uur of zo zullen wij dan zo wat ter hoogte van die geheimzinnige kolonie zijn gekomen.

— En dan? vroeg Brand.

— Dan gaan wij de heuvel weer op en ik hoop, dat wij dan een goed uitzicht zullen hebben, en alles te weten zullen komen, wat wij weten willen.

Het drietal ging om de heuvelrij heen en bereikte zo het strand van de zuidelijke helft van het eiland.

Gedurende de tocht over het smalle met fijn en vast zand bedekte strand werd er weinig meer gesproken, en dan nog slechts op fluisterende toon, daar

men nu ieder ogenblik voor een wellicht ongewenste ontmoeting kon komen te staan. Na een half uur bevonden de drie mannen zich aan de voet van een heuvel, waarvan de top met dicht struikgewas bedekt was.

— Ik geloof, dat wij hier hebben gevonden wat wij wensen, zei Raffles op zachte toon. De helling van deze heuvel is niet te steil aan deze zijde, en het struikgewas zal ons voldoende verbergen. Laten wij dicht bij elkaar blijven, zodat wij elkaar niet uit het oog verliezen. Mocht dat toch onverhoopt het geval zijn, dan is de afspraak, dat wij elkander aan de duikboot terugvinden.

Met grote behoedzaamheid, het geweer aan de riem dwars over de rug, zodat zij beide handen vrij hadden, klom men tegen de helling op.

Zij bereikten bijna tegelijkertijd de top van de heuvel, die wel wat op een kleine hoogvlakte leek.

Van het geheimzinnige lichtschijnsel was althans op deze plek niets te bespeuren.

— Wij gaan verder, zei Raffles op zachte toon. Het is al laat, maar ik zal niet eerder rusten, voor ik ontdekt heb wat men hier uitvoert en ik geloof, dat jullie er net zo over denken.

— Dat spreekt vanzelf, mylord, zei Henderson. Ik zou geen oog dicht kunnen doen, voor ik weet wat daar aan de hand is.

— Dat is ook mijn mening, voegde Brand er aan toe.

— Vooruit dan maar, zei Raffles.

Zonder aarzelen drongen de drie mannen het bos binnen, hetwelk de hoogvlakte bedekte.

Zij kwamen met moeite vooruit te midden van dichte struiken, tamarindebomen, apenbroodbomen met hun zonderling gevormde stammen, waarvan de takken tot op de grond hingen, cocospalmen en ander tropisch gewas.

Hier en daar stonden de struiken zo dicht opeen, dat het kapmes van Henderson dienst moest doen, teneinde zich een weg te kunnen banen door het ondoordringbare warnet van takken en lianen.

Na ongeveer een half uur slaakte Brand een zachte kreet, en wees met uitgestrekte vinger recht voor zich uit.

— Daar, zei hij.

Door de laatste bomen van de hoogvlakte heen, was een rossig schijnsel zichtbaar, waaruit bleek dat zij hun doel bijna bereikt hadden.

Zwijgend en met grote voorzichtigheid in gebukte houding voortlopend, stonden zij eindelijk aan de rand van de vlakte.

Zij wierpen zich voorover in het struikgewas en kropen zo verder tot zij een blik in de vlakte konden werpen, die zich onder hen uitstreckte.

Zij zagen een kamp, bestaande uit een aantal loodsen, schuren en van hout opgetrokken huizen. Een van die loodsen was van geweldig grote afmetingen.

Het gehele complex bood te midden

van de tropische natuur een vreemde aanblik. Het was alsof een aantal fabrieksgebouwen en huizen zo maar was neergezet op een open plek in een oerbos.

Dit plein was helder verlicht door een groot aantal neonlampen, opgehangen aan tien meter hoge masten.

Het leek wel een volksfeest daar beneden, want het was er zo druk als op een kermis in een Londense voorstad.

Honderden mannen waren daar druk aan het drinken, zingen en dansen.

Hoe de drie mannen daar boven ook rond keken, zij konden nergens een vrouw ontwaren.

Al het werk, zelfs de huishoudelijke bezigheden moesten door mannen gedaan zijn.

De mannen schenen in een zeer opgewonden stemming te verkeren, want hun geschreeuw en dronkemansgelal was tot zelfs op de hoogvlakte vaag te horen.

Sommigen zaten aan ruw-houten tafels, anderen liepen heen en weer, en ook waren er die een mandoline, mondorgel en harmonica bespeelden.

Een paar van de mannen in witte buizen, dus waarschijnlijk de koks, die voor het eten van deze kolonie hadden moeten zorgen, deden nu dienst als kellners, en kwamen met hun armen vol flessen en manden met eetwaren uit een der loodsen aanlopen om dadelijk weer nieuwe voorraad te halen.

Dit alles was zo duidelijk zichtbaar, als bij klaarlichte dag.

Gedurende enkele minuten keek het drietal daar boven, stom van verbazing naar dit onverwachte schouwspel, een honderdtal mannen, naar hun uiterlijk te oordelen van verschillende nationaliteiten, die te middernacht feest vierden op een verlaten eiland in de Stille Oceaan.

— Begrijp je er nu wat meer van? vroeg Brand, terwijl hij zich naar Raffles voorover boog.

— Ik kan het je nog niet zeggen, Charles, maar in ieder geval is het hoogst zonderling. Het is duidelijk, dat die mensen daarginds aan het feestvieren zijn. Maar voor de duivel, waarom



schreeuwen en brullen zij dan toch zo opgewonden?

Alsof men daar ginds op deze vraag antwoordde, werd het plotseling doodstil.

Een stilte die des te meer opviel, na het uitbundig lawaai van zoëven.

Alle mannen, die gezeten hadden, stonden eensklaps op en schaarden zich ter zijde van het plein.

Aller blikken waren gericht naar een houten huis, dat wat beter gebouwd en ook groter was dan de anderen, met een bordes, een balkon, en zelfs een kleine daktuin, dat, afzonderlijk van de andere aan een zijde van het plein stond.

Uit dat huis was een man te voorschijn gekomen, die nu langzaam naar voren schreed, met afgemeten passen.

Hij was in het zwart gekleed, en droeg een hoed met een brede rand, die zijn gezicht voor een groot gedeelte verborg.

Hij werd op enige afstand gevolgd door een stuk of zes mannen, die zijn lijfwacht schenen te vormen.

De man in het zwart begaf zich tot in het midden van het plein, met achter zich zijn zes volgelingen, en lichtte daar zijn hoed af.

Toch was er van zijn gelaat ook nu nog niets te zien, want hij was gemaskeerd.

Bijna op hetzelfde oogenblik voelde Brand de krampachtige greep van Raffles om zijn arm.

Hij keek om en zag, dat zijn vriend bleek geworden was. Een sissende klank kwam over zijn lippen.

— Wat is er? vroeg de jongeman.

— Heb je het nog niet gezien? Herken je die vent niet, ondanks zijn masker? Die man daarginds, daar in het midden van dat plein, die zich nu gereed maakt om te gaan spreken, die man is niemand anders dan professor Nicholson.

Brand keek nu nauwkeuriger toe en hij kon nu ook er niet aan twifelen, dat zijn vriend goed gezien had. Het was de gestalte, het was de vorm van het hoofd, het waren de gebaren van professor Nicholson, de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, dat

wil zeggen van de machtigste vereniging misdadigers ter wereld, waarbij de grootste dievenbenden waren aangesloten, en die leden in alle wereldstreken telde.

Het toeval, het noodlot, had de twee mannen opnieuw bij elkander gebracht, ditmaal op een plek waar zij het zeker geen van beiden verwacht zouden hebben. Daar stond hij, in zijn volle lengte opgericht, de wetenschappelijke bandiet, de man, wiens wreedheid zonder voorbeeld was, de professor wiens naam bekend was tot ver over de grenzen van zijn eigen land, en die als hij thuis was college gaf en de wetenschap diende.

Daar stond dezelfde man, met wie de Grote Onbekende sedert vele maanden een strijd op leven en dood had aangeboden, en die zeker geen moment zou aarzelen, hem te vermoorden, als hij hem in zijn macht kon krijgen.

Deze koning van de Misdaad zijn stem, het was duidelijk te constateren, hield een toespraak.

Wat hij zei, was op deze afstand niet te horen, maar het moest belangrijk zijn, want alle mannen daarginds stonden stil en aandachtig te luisteren.

Raffles bracht zijn mond aan, het oor van Brand en fluisterde:

— Ik heb een voorgevoel, dat ons nog iets te wachten staat, waarop wij zeker niet gerekend hebben.

Het zou niet lang duren, alvorens Raffles in het gelijk werd gesteld.

Nadat professor Nicholson zijn rede beëindigd had, hieven de bandieten, want die naam mocht men hen thans gevoeglijk geven, een luid gejuich aan, en zwaaiden met hoeden en petten.

Toen het weer stil geworden was, trad er uit de groep van de zes mannen, die Nicholson gevolgd waren, een hunner naar voren, die hem een klein voorwerp overhandigde.

— Wat zou dat zijn? vroeg Brand fluisterend.

Raffles bracht zijn nachtkijker voor het oog, en zei:

— Ik geloof, dat het een sleutel is...

Nicholson had het voorwerp aangenomen, en de man die het hem gebracht had, trad met vele buigingen achteruit.

— Ik vind het een zotte komedie, mylord, liet nu de zware stem van Henderson zich horen.

— Het is zeker een of andere van te voren gerepeteerde plechtigheid, James zei Brand met gedempte stem, maar spreek niet zo luid, want ze mochten het daar beneden eens horen, vergeet dat niet.

— Ik zal er om denken, mijnheer Brand, antwoordde de brave reus.

Op het ogenblik dat Nicholson de sleutel of wat het dan zijn mocht, aannam, hieven de bandieten op een teken van een hunner, een macaber klinkend, somber gezang aan.

— Dat is zeker het internationale volkslied van dat geboefte, bromde Henderson voor zich heen.

Gedurende dit gezang schreed Nicholson met afgemeten stappen over het plein naar de grootste loods.

Hij werd nu gevolgd door alle aanwezigen, die zich in gelederen van acht hadden opgesteld.

Met grote spanning volgden de drie toeschouwers het verloop van deze geheimzinnige ceremonie.

Nicholson stond nu voor de geweldige deuren van de grote loods.

Hij stak de sleutel in het slot, waarna zijn zes trawanten met inspanning van al hun krachten de beide vleugel-

deuren opentrokken.

Intussen waren alle bandieten naar voren gekomen.

Er werd een lange kabel naar buiten gerold, waaraan zij begonnen te trekken zonder schokken en blijkbaar met inspanning.

Langzaam en geleidelijk verscheen er nu een donker voorwerp van geweldige afmetingen uit de wijdgeopende deuren van de loods, dat iedere seconde duidelijker zichtbaar werd, en binnen enkele minuten werd het tot in het midden van het plein getrokken.

Het ding, dat daarginds nu in het midden van het plein stond, was een vliegtuig, een machine van ontzaglijke afmetingen, waarbij de zogenaamde vliegende verhuiswagens, slechts kinderspeelgoed leken.

Dit monsterachtig grote toestel had geen schroeven, maar straalmotoren, die destijds pas uitgevonden waren.

De kleur van het monsterachtig ding was loodgrijs, en het maakte een somber dreigende indruk, die nog versterkt werd door dat op het draagvlak, dicht bij de romp, een snelvuurkanon was opgesteld, op een draaibare affuit, zodat het in alle richtingen kon vuren.

— Dat was het óus, mompeide Raffles, voor zich heen, terwijl hij beide vuisten balde.

## HOOFDSTUK VI

## HET KAPERSCHIP DER LUCHT

— Had je iets dergelijks verwacht, Edward? vroeg Brand, die ternauwernood van zijn verbazing bekomen was.

— Neen, daar kom ik eerlijk voor uit antwoordde Raffles. Aan die mogelijkheid had ik niet gedacht. Het is nu alles zo klaar als de dag: Nicholson heeft een paar honderd van zijn volgelingen met technische aanleg, aangevoerd door een stuk of zes gewetenloze ingenieurs aan het werk gezet op dit verlaten eiland, om deze monsterachtig grote vliegmaschine te bouwen, waarvan het doel niet twijfelachtig is.

— Een soort kaperschip der lucht?

— Zeer juist uitgedrukt, amice. En als het voor een ander doel was, dan zou ik de eerste zijn, om dit geniale werkstuk naar waarde te schatten en de ontwerper en bouwer te complimenteren.

Op dit ogenblik hieven de bandieten een duidelijk hoorbaar algemeen gejuich aan.

Zij zwaaiden met hun hoofddeksels en toen weerklonk opnieuw het macabere gezang van zoëven.

Toen het stil geworden was, reikte een zijner trawanten hem een champagnefles toe, die Nicholson stuk sloeg tegen een der metalen delen van de machine. Daarop zette hij zijn voet op de onderste trede van een smalle lader, die naar de cockpit voerde.

Aldus scheen de « Koning van de Misdaad » bezit te nemen van het vliegtuig, dat aan zijn brein ontsproten was.

Hij was de eerste die zich aan boord begaf, gevolgd door zijn zes luitenants en een gedeelte van de anderen.

Zij gaan een proeftocht maken, mompelde Raffles. Waarschijnlijk is het

toestel vandaag juist gereed gekomen en wil Nicholson het thans aan een proef onderwerpen.

Brand antwoordde niet, want hij was bezig het aantal mannen te tellen, dat zich aan boord begaf.

Toen de laatste in het casco verdwenen was, zei hij op zachte toon:

— De kapitein, zes luitenants, en een stuk of zestig man.

— Het is veel meer, dan nog ooit een vliegmaschine heeft vervoerd en toch ben ik er van overtuigd, dat het toestel er nog meer de lucht in zou kunnen nemen.

Nog voor hij geheel had uitgesproken vervulden het geloei en gebulder van de acht machtige straalmotoren de lucht.

De bandieten, die waren achtergebleven, hadden een veilig heenkomen gezocht voor de hevige luchtzuiging.

In het eerst scheen er geen beweging in het toestel te willen komen, maar plotseling, als met een sprong, schoof de machine vooruit over de aangelegde startbaan, eerst langzaam, daarop hoe langer hoe sneller, en steeg toen als een monsterachtige grote roofvogel in de licht blauwe avondlucht omhoog.

Steeds hoger klom het gevaarte en steeds minder hoorbaar werd het machtig geluid der straalmotoren, tot het vliegtuig uit het gezicht verdween.

Maar spoedig werd het geronk der motoren weer hoorbaar en ineens straalde er een oogverblindend licht van uit de hemel over het plein.

Het duurde slechts een ogenblik, maar het zette het ganse eiland in een helle gloed.

Blijkbaar werd het zoeklicht geprobeerd, hetgeen echter niet te lang mocht

duren uit vrees, dat men het op de andere eilanden zou zien.

De snelheid scheen telkens groter te worden en tenslotte vloog het «Kaperschip der Lucht» op een hoogte van slechts drie- of vierhonderd meter met razende snelheid voorbij.

— Op hoeveel taxeer je de snelheid wel, Edward? vroeg Brand.

— Ik zou het niet precies kunnen zeggen, maar ik geloof wel, dat die machine veel en veel sneller vliegt dan het allersnelste verkeersvliegtuig, dat tot dusverre in gebruik is, maar hij heeft één ding over het hoofd gezien, namelijk dat er op de wereld nog een vlieg-machine bestaat, die nog veel sneller is dan de zijne. En ik hoop hem dat te kunnen bewijzen.

Kort daarop werd het oorverdovende geloei der straalmotoren weer hoorbaar en even later streek de ontzaglijke machine weer neer, en rolde tot bijna op dezelfde plek, van waar het toestel was opgestegen.

De proeftocht had ongeveer een half uur geduurd, en het bleek uit alles, dat het uitstekend te besturen was.

De bemanning klom uit het toestel, Nicholson het laatst van allen.

Hij hield nog een korte toespraak, waarna de machine weer in de loods werd teruggerold; de deuren werden gesloten, de lichten in het kamp werden op enkele na gedoofd, en het feest scheen binnenshuis te zullen worden voortgezet, daar het thans vrij koel was geworden, zoals des nachts op deze breedtegraad menigmaal voorkomt.

Raffles keek Brand enige ogenblikken strak aan en zei:

— Wij weten nu tenminste wat wij weten wilden. Ik moet erkennen, dat Nicholson in mijn respect is gerezen. Hij is een duivel in mensengedaante, maar hij is een geniaal man.

— Maar op welke wijze denkt hij toch dat monsterachtige vliegtuig te gebruiken, Edward, dat toch aanstonds moet opvallen, en waartegen men zich moet kunnen beschermen?

— Dat kun je gerust aan hem overlaten, Charles. Hij zal middelen in overvloed weten te vinden, om zijn misda-

dig bedrijf op deze hoogst moderne wijze voort te zetten. Hij kan alle werelddelen bezoeken, hij kan in het verre westen van Amerika de auto van een miljonair aanhouden, en met de daders ontvluchten om een dag later in Canada een huis leeg te plunderen, en twee dagen daarna in Schotland een trein aan te houden. Men zal hem niet kunnen achterhalen, want als hij wil, kan hij altijd zijn schuilplaats hier opzoeken, waarvan niemand het bestaan weet, op wij drieën na. Maar mij dunkt, dat wij nu genoeg gezien en gehoord hebben voor vandaag. Het begint koel te worden, en wij hebben geen dekens bij ons, wat dom genoeg is. Wij zijn dus genoodzaakt naar een beschutting om te zien.

— Misschien is er hier of daar wel een hol in de rots, waarop wij ons nu bevinden.

— Wij zullen ons daar dadelijk van overtuigen, zei Raffles, wij hebben een paar uren slaap nodig, en het is te laat om nu nog naar de duikboot terug te keren. Wij zouden dan bovendien morgen de gehele weg nog eens moeten afleggen.

Brand keek Raffles enigszins ontutst aan.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg hij. Ben je van plan om hier te blijven?

— Dat niet, maar ik ben wel van plan mijn nasporingen bij daglicht verder voort te zetten.

— Maar daardoor stel je je aan een groot gevaar bloot, Edward, zei Brand verschrikt. Bedenk, dat wij tegen een reusachtige overmacht staan, en dat Nicholson tot alles in staat is.

— Gelijk heb je, maar toch wil ik er niet van afzien. Ik wil zo mogelijk iets naders omtrent de plannen van de schurk te weten komen.

Brand zweeg, want hij begreep, dat 't nutteloos zou zijn, Raffles van dit plan af te brengen, en hij hoopte slechts, dat zijn vriend de volgende dag zelf wel zou inzien, dat het kamp te goed bewaakt werd, om een poging tot een nader onderzoek mogelijk te maken.

De drie mannen verlieten hun schuilplaats en daalden zeer voorzichtig de

top van de heuvel af, op een plek enigszins achter het kamp.

Het geluk was hun gunstig, want na ongeveer een half uur ontdekten zij in de helling van de rotsachtige heuvel de ingang van een groot hol, waar de warmte was blijven hangen, zodat er een aangename temperatuur heerste.

Zij gaven zich de moeite niet, om het hol nader te onderzoeken, maar wierpen zich aanstonds neer op het fijne zand, waarmede de bodem van het hol bedekt was, gebruikten hun bagage als hoofdkussen, legden hun geweer onder het bereik van hun hand, aten snel wat van het meegenomen voedsel en waren aldra in een diepe slaap verzonken.

De volgende ochtend werd Raffles het eerst, en met enige schrik wakker.

De oorzaak van die schrik zou hij onmogelijk hebben kunnen omschrijven.

Het was een soort instinctief besef van een dreigend gevaar, waarvan de oorzaak hem ontging, en dat terwijl alles zo rustig en kalm om hem heen was.

Naast hem lagen zijn twee metgezellen, nog in een ongestoorde slaap verzonken.

Door de opening van het hol, die op een breed pad uitkwam, hetwelk door de natuur gevormd was in de helling van de heuvel, kon hij een groot gedeelte van de vlakke, die door het zonlicht overstraald werd, overzien.

Aan de voet van de heuvel graasden een drietal paarden, dicht bij een schuur waar langs een helder beekje kabbelde.

Het was een tafereeltje van rust en vrede en toch kon Raffles dat zonderlinge gevoel van dreigend gevaar niet van zich afzetten.

Hij wierp een blik om zich heen.

Het hol was zeer groot, zoals hij nu zag en zo hoog, dat hij in de halve schemering het verwulf slechts vaag kon onderscheiden.

Toen wendde hij zijn blikken weer naar de uitgang van het hol, waar zij strak gevestigd bleven op iets, dat zijn aandacht trok.

Het was een klein hondje, een bastaard terrier, die kwispelstaartend en met felle ogen naar binnen keek.

Het volgend ogenblik hief het dier

een schel, doordringend geblaf aan, en verdween het uit het gezichtsveld van Raffles, om even later terug te komen, en als dol voor de ingang van het hol op en neer te springen. Het geblaf had Brand en Henderson gewekt, die dadelijk overeind zaten en zich de ogen uitwreven.

— Wat is dat? vroeg Brand nog half slaapdrongen, en niet aanstonds beseffend waar hij zich bevond.

— Dat is een hondje, Charles, antwoordde Raffles kalm. Het is een hondje, dat ons wel eens enkele onaangename ogenblikken zou kunnen bezorgen; om kort te gaan, het is het hondje van professor Nicholson. Ik hoop, dat je met deze korte uiteenzetting tevreden bent, en begrijpt wat dit zeggen wil en je wapens gereed houdt.

De volgende seconde zou Raffles in het gelijk stellen.

Voor de opening van het hol verscheen een man met een masker voor het gezicht.

Een moment later stonden er zes mannen voor de opening van het hol.

Zij schenen niet aanstonds te zien, wat er zich in het hol bevond, daar zij in de halve duisternis niets konden onderscheiden, en dat werd een paar hunner noodlottig, want Brand had aan de verklaring van Raffles ruimschoots genoeg gehad en zijn geweer in aanslag gebracht, met het gevolg, dat een van de bandieten met de handen in de lucht sloeg, een rauwe kreet slaakte, en toen ruggelings van de rotshellings stortte.

Een gehuil van woede volgde op dit eerste schot en het volgende ogenblik was het hol vol mensen.

Want Nicholson en zijn luitenants, blijkbaar gealarmeerd door het geblaf van de hond, werden gevolgd door een stuk of twintig bandieten.

Wellicht waren zij toevallig in de buurt geweest of op jacht, want zij droegen alle geweren.

— Redde zich wie kan, jongens, klonk de heldere stem van Raffles boven het getier uit. Niemand behoeft zich om de andere te bekommeren; de overmacht is te groot. Schiet er zoveel neer als jullie kunnen.

Brand en Henderson hielden het zich voor gezegd.

Onafgebroken knalden hun revolvers daar voor het gebruik van het geweer de afstand te klein was geworden.

Alras hing het hol vol kruitdamp, en was het moeilijk tegenstander van vriend te onderscheiden.

Reeds had Henderson met reuzenkracht een paar der bandieten om het middel gevat en hen met zoveel geweld tegen de wanden van het hol geslingerd, dat de beenderen in hun lichaam kraakten.

Maar toch, ofschoon de drie mannen er in slaagden, een stuk of twaalf ban-

dieten te doden of zwaar te verwonden, de overmacht was te groot.

Er scheen echter bevel te zijn gegeven om hen levend in handen te krijgen, want hoewel er reeds een paar maal een revolver op hen gericht was geweest, had men hen niet geraakt.

Maar tenslotte voelden Brand en Raffles zich overweldigen, met touwen binden en buiten het hol slepen.

Toen zij een blik om zich heen wierpen, hijgend en bloedend, misten zij Henderson.

De reus leek wel door de grond gezonken te zijn.

---

## HOOFDSTUK VII

## AAN DE DOOD ONTKOMEN

De twee gevangenen werden langs het rotspad naar de vlakke gebracht en vervolgens naar het kamp, waar de gehele bevolking reeds op de hoogte scheen te zijn van hetgeen er gebeurd was.

De bewakers hadden moeite hen tegen de woede van de overige bandieten te beschermen, en reeds had enige malen dreigend een mes boven hun hoofden geflikkerd.

Zij arriveerden echter zonder gedeerd te zijn, Nicholson's woning, waarvan de deur onmiddellijk achter hen gesloten werd.

Zij werden naar een gedeelte gebracht, waar de « Koning der Misdaad » en vier van zijn luitenanten, de twee anderen lagen met verpletterde schedels aan de voet van de rots, reeds gezeten waren achter een ruw houten tafel, overdekt met een zwart kleed.

Zes bandieten plaatsten zich achter de twee gebonden mannen, om iedere poging tot ontvluchten onmogelijk te maken.

Enkele ogenblikken bleef het doodstil in het vertrek.

Nicholson hield zijn blik door de gaten van zijn masker onafgewend op Raffles gevestigd, en begon toen op doffe toon, die trilde van ingehouden woede.

— Ik moet zeggen, dat ik er geen moment aan gedacht heb, dat het toeval of de duivel, ons hier op dit verlaten eiland weer tegenover elkaar zou plaatsen, John Raffles. Je schijnt je er over te verwonderen, dat ik weet wie je bent. Ik zal je vertellen hoe dat komt.

Hij wachtte een ogenblik als om de indruk te zien, die zijn woorden maakten en vervolgde toen, op de kleine hond wijzand:

— Hier zit het dier, dat je in mijn handen heeft gespeeld. Misschien herinnert je je niet of misschien is het je wel onbekend, dat je een poos geleden een stuk van je kleding in mijn handen hebt achtergelaten. Welnu, daar ik wel wist hoe moeilijk het zou zijn, de gentleman-inbreker opnieuw op het spoor te komen, zo heb ik mij tot taak gesteld deze kleine hond uitsluitend op dat stuk goed af te richten, en eindelijk had ik hem zover dat hij op niets anders meer lette, en je zou hebben teruggevonden, ook al was je aan de andere zijde van de aarde. Wat zeg je daar wel van?

— Een handige zet, professor Nicholson, antwoordde Raffles rustig. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik precies hetzelfde zou hebben gedaan, als ik over zo'n schrander hondje te beschikken had.

Nicholson bevingerde de kolf van zijn revolver, die voor hem op tafel lag, en scheen een ogenblik in gedachten verdiept te zijn.

Toen hief hij het hoofd op en wierp Raffles een blik vol bittere haat toe.

— Vertel mij allereerst wat je op dit eiland bent komen doen? begon hij.

— Daar behoef ik geen geheim van te maken, professor. Ik kwam eens zien naar de aard van de lichten die ik hier bespeurd heb.

— Je was hier dus al eens geweest?

— Alleen voorbijgekomen, professor met uw welnemen.

— Per schip natuurlijk?

— Daarover wens ik mij niet uit te laten.

— Hm... hm... Je bent dus teruggekeerd; dat is mij voorlopig voldoende. Maar hoe? Ik denk: Met een motorjacht

of zo iets?

— Ook dat houd ik liever voor me.

— Nu, dat zullen wij spoedig genoeg te weten komen, zei Nicholson onverschillig. Het eiland is niet zo groot, dat wij dat jacht of die motorboot wel ergens voor anker zullen zien liggen. Wij zullen zo vrij zijn, het dan te confisken, en het tot goede buit te verklaren. Nu iets anders. Ik behoef natuurlijk niet te vragen, of je succes bij je onderneming hebt gehad?

— Groot succes, professor. Ik heb de vliegmaschine gezien, die je hier gemaakt hebt, en als je niet zo'n minderwaardige schurk waart, zou ik er je mijn compliment over maken.

Er liep een krampachtige rilling over het gelaat van de «Koning der Misdaad», die te zien was ondanks zijn masker, en zijn rechterhand omklemde krampachtig de kolf van zijn revolver.

Hij wist zich echter te beheersen en vervolgde:

— Jullie begrijpen zeker wel, dat het nu voorgoed uit moet zijn met die grapjes. Jullie beiden hebben te veel gezien en de doden praten niet. Bovendien hebben jullie, zoals mij zoëven is medegedeeld, vijf van mijn mannen gedood en zeven zwaar gewond. Ik heb hier het recht over leven en dood te beschikken en zelfs over de manier, waarop je ter dood zult worden gebracht, en ik verzeker je, dat die zo zwaar zal zijn, als ik maar zal weten te bedenken voor een man, die mijn doodsvijand is, en die mij steeds naar het leven heeft gestaan. Of durf je ontkennen, dat je dat niet hebt gedaan?

— Ik denk er geen moment aan, professor Nicholson. Als ik niet gebonden was met deze touwen, dan... dan... was je duivelse ziel reeds ter helle gevaren.

Nicholson verhief zich half van zijn stoel, en de loop van zijn revolver raakte het blad van de tafel, zo trilde zijn hand van woede.

Maar ook nu wist hij zich met ijzeren wilskracht te beheersen.

— Goed, John Raffles, dat houd ik mij voor gezegd. Ik kan je de eer niet ontzeggen van een oprecht man te zijn, die ook in het aangezicht van de dood

voor zijn mening durft uit komen. Welnu, verneem dan nu de mijne. Je hebt je steeds een moedig man getoond; ik wil mij overtuigen, of je dat tot het laatste ogenblik zult blijven. Je hebt hier gespioneerd... je hebt vandaag waarschijnlijk je onderzoek willen voortzetten. Ik zal je mijn werkplaatzen laten zien, maar je zult ze voor de eerste en tevens voor de laatste maal aanschouwd hebben.

Hij stond op en gaf zijn volgelingen een wenk.

De twee gevangenen werden ieder weer door drie mannen aangegrepen en naar buiten gebracht.

Een grote menigte stond hen op te wachten, die dadelijk weer in een woedend gehuil losbarstte, dat echter in een dodelijke stilte overging, toen de lange, in het zwart geklede gedaante van de chef zichtbaar werd.

Langzaam werden de geboeide mannen over het plein geleid.

Raffles en Brand begrepen, dat er aan ontvluchten niet te denken viel, en de Grote Onbekende dankte de hemel, dat althans zijn brave chauffeur James Henderson behoed was voor het lot, dat hem en Brand boven het hoofd hing.

Bleek, maar vastberaden en met opgericht hoofd, stapten de twee vrienden zij aan zij voort, tussen twee rijen bandieten, die hen met bliken vol haat nastaalden.

Men begaf zich regelrecht naar het gedeelte van het plein, waar enige machines stonden opgesteld, onder een afdak op zes ijzeren palen.

Hier bleven allen staan, en Nicholson trad naar voren.

— Je hebt dus mijn vliegmaschine gezien, John Raffles, en hier zijn de machines, waarmee ik alles tot het laatste stuk hier vervaardigd heb, of volgens mijn instructies heb laten vervaardigen. Een plethamer, een ponsmaschine, een metaalschaar, en hier een lintzaagmaschine, van de laatste constructie. Bekijk ze maar goed, want dat zijn de toestellen, die je ter dood zullen brengen. Op dit plankier worden de zwaarste houten balken vastgebonden, en aldus langzaam naar de zaag toegebogen. Welnu,



Ik wil eens zien, of die zaag evengoed mensenvlees als hout zal snijden, John Raffles.

Een dodelijke stilte ontstond na deze woorden.

Zelfs de onverschilligsten onder de bandieten, die niet wisten wat geweten en wat menselijkheid was, huiverden.

Brand slaakte een hese kreet, terwijl hij doodsblijk de touwen trachtte te verbreken, die hem bonden.

Raffles was de enige die, onbewogen in kaarsrechte houding, was blijven staan, en zijn doodsvijand onverschrokken aankeek.

Vruchteloos zocht Nicholson naar een spoor van doodsangst of zwakheid op het krachtige, scherpbesneden gelaat, en hij beet zich op de lippen van woede over deze houding, die hem scheen te tarten.

— Hebben jullie soms nog iets te vragen? vroeg de «Koning van de Misdaad» op sarrende toon. Misschien nog een laatste wil op te maken of zo iets?

— Wat ik te zeggen heb, weet gij wel professor Nicholson, antwoordde Raffles kalm. Ik heb je steeds gehouden voor een duivel in mensengedaante, en het vonnis dat je zoëven geveld hebt, versterkt mij nog in die mening, en voorts heb ik slechts te vragen, het is de enige vraag, die ik je ooit gedaan heb, of je datzelfde lot ook zult laten wederbaren aan mijn enige vriend?

Nicholson dacht een ogenblik na en antwoordde kortaf:

— Neen. Dat vind ik niet nodig. Hij zal eenvoudig worden doodgeschoten, na van je laatste ogenblikken getuige te zijn geweest. Ik ken hem niet, en hij is voor mij alleen maar een lastig persoon, die te veel gezien heeft en dus moet verdwijnen.

Raffles wendde zijn kalm gelaat naar Brand en zei op een toon, die misschien voor het eerst van zijn leven een bewogen klank had:

— Ik hoop, dat je het mij zult vergeven, Charles. Ik was het die je hiertoe hebt gebracht. Jouw dood komt over mijn hoofd.

— O, zeg dat niet, Edward, besette Brand uit, terwijl die tranen hem in de

ogen welden en zijn lippen trilden. Je weet immers wel, dat ik je altijd uit eigen vrije wil volg, en dat het leven voor mij toch geen waarde meer zou hebben, als ik je niet meer naast mij had. Laat er gebeuren wat wil... ik zeg de voorzienigheid, die ons tezamen doet sterven.

— Genoeg, riep Nicholson op ruwe toon. Zijn allen hier? Goed. Bindt hem op de plank; ik zelf zal het genoegen smaken de machine in beweging te brengen.

Raffles wierp Brand nog een laatste blik toe, die de jongeman tot in het diepst van zijn ziel ontroerde, en werd toen naar de zaagmachine gesleurd.

Alle bandieten, die zich in deze nederzetting bevonden, hadden zich rondom de aan alle zijden open werkplaats geschaard, om toch vooral niets van het schouwspel te missen.

Nogmaals poogde Brand zich los te rukken, maar de touwen waren te dik en hij werd stevig vastgehouden door een stuk of acht man.

Hij wilde zichzelf dwingen naar iets anders te kijken, maar het was alsof een onweerstaanbare kracht hem dwong de blik tot het laatste ogenblik op zijn trouwe metgezel, zijn enige vriend gevestigd te houden.

Hij zag hoe Raffles op de plank werd getild en met enige touwen op de lage rolwagen vastgebonden, die zich langzaam naar de zaag zou toebeewegen.

Zijn bovenlichaam stak er voor de helft over heen, en binnen enkele minuten zou de zaag haar gruwelijk werk hebben gedaan.

Nicholson, hoog opgericht als een boze geest, gehuld in zijn lange, zwarte mantel, stond bij een schakelbord, met opgeheven hand.

— Alles klaar? riep hij. Uit de weg dan.

Hij haalde een hefboom over, de electromotor begon te snorren, het vliegwiel van de zaagmachine begon langzaam, daarna sneller te draaien...

— Nog een paar minuten, John Raffles, gedurende welke je je zonden kunt overdenken, en je zult zien, waar ik je reeds lang gewast heb, riep Nicholson

zegevierend uit.

Hij kruiste de armen over elkaar en keek met een duivelse trek op zijn dunne lippen toe.

De zaag maakte een gonzend geluid als van een reusachtige bij of wesp en het getande stalen lint gleed in snelle vaart langs de zaagtafel, die zich langzaam, martelend langzaam voortbewoog.

Een minuut verliep.

Met wijd open ogen, half krankzinnig van smart en toch niet bij machte om er zich aan te onttrekken, staarde Brand naar het onmenselijk schouwspel.

Steeds dichterbij naderde de rolwagen met zijn levende last de onafgebroken doorglijdende lintzaag, die als het mes van een guillotine flikkerde in het licht van de vroege zon.

Nog één minuut en de zaag zou het lichaam hebben bereikt.

Reeds meende Brand het scheuren van Raffles' kleren te horen.

Het volgende ogenblik zou het getande staal hem het vlees openrijten...

Toen opeens, onverwacht... een spijtig geluid als van een ratelende donderslag, en een rode vuurstraal van de bliksem die inslaat, en de gillende kreten van dodelijk gewonde mensen.

De bandieten die aan de kant van de heuvelrij hadden gestaan, stoven met luid getier en gevloek weg van de plek, waar een bom, een handgranaat of wat het anders mocht zijn, was ingeslagen, en een stuk of zes bloedende lichamen wentelden zich in hun laatste stuiptrekkingen over de opengereten grond.

Op hetzelfde ogenblik knalden er enige geweerschoten, en toen sprong er een man van reusachtige lichaamsbouw temidden van de als door schrik verlamde schurken.

Die reus was Henderson.

Gebruik makend van de verwarring en de paniek, die ontstaan was, snelde hij met een breed mes in de vuist, naar voren.

Hij rukte de hefboom op het schakelbord om, en een moment daarna stond de machine stil.

Met een paar stappen was hij bij Raffles, sneed met een krachtige ruk de touwen door, die deze bonden, terwijl

hij hem tegelijkertijd een revolver in de hand drukte.

Dit alles geschiedde in minder tijd dan om het te beschrijven en lang voor dat de bandieten weer hun positieven bij elkaar hadden, was het reeds een voldongen feit.

De mannen die Brand in hun midden hadden, schenen het eerst hun bezinning te herkrijgen en tastten naar hun messen, maar Henderson was hen voor.

Hij schoot er een overhoop, tracteerde de tweede op een vuistslag, die hem voor weken onmogelijk zou maken, zich te herinneren, dat hij ooit geleefd had, en greep de derde om het midden, waarna hij hem met zoveel geweld tegen de zaagmachine slingerde, dat de vent bewegingloos bleef liggen.

— Draai u om, mijnheer Brand, dan kan ik uw touwen doorsnijden, riep Henderson, terwijl mylord dat ontuig in bedwang houdt.

Brand deed wat hem gezegd was en nu sneed de reus ook diens boeien snel stuk.

— Hier is een revolver en nu als de weerga naar de paarden.

— Paarden? vroeg Brand, nog half versuft door de snelheid waarmee de gebeurtenissen elkander hadden ongevraagd.

— Ja... ja... Gij hebt ze pas nog zelf gezien. Er zijn drie paarden in het kamp. Ik heb ze opgevangen; ze staan daarginds achter die loods.

Nicholson had gedurende de korte tijd die dit toneel geduurd had, blijkbaar aanvankelijk niet geweten wat te doen, en toen hij het eindelijk wel wist, was zijn kans verkeken.

Toen hij zijn revolver had getrokken, stonden er een paar mannen van zijn bende tussen hem en zijn doodsvijand en de bevelen, welke hij riep, gingen teloor in het gekerm der gewonden en het woeste getier der andere bandieten, die nog steeds niet begrepen, wat er eigenlijk aan de hand was.

Zodra Raffles en Brand het vrije gebruik van hun ledematen terug hadden en zich gewapend wisten, trokken zij in gesloten formatie en in goede orde terug, evenals een legermacht, die weet

dat een twintigvoudige overmacht gereed staat voor de achtervolging.

Gebruik makend van iedere dekking, en zich nu en dan op de grond werpend, om een der bandieten neer te leggen, die ten slotte de achtervolging waren begonnen, na van de eerste schrik bekomen te zijn, bereikten zij de loods, welke Henderson hun had aangewezen.

Daar achter stonden de drie paarden, welke het kamp rijk was, onbewaakt.

De drie mannen bedachten zich geen moment, maakten de halsters los en sprongen op de onbedekte rug van de dieren, welke zij met de hielen en zich

vasthoudend aan de manen tot de grootste spoed aanzetten, zodat de dieren als een stormwind over de vlakte vlogen.

Het laatste wat de vluchtelingen van het kamp zagen en hoorden, was een krankzinnig getier en geschreeuw van de bandieten, die hen in het wilde weg nog enige kogels achterna zonden, welke gelukkig geen doel troffen.

Een kwartier later waren zij onder het geboomte in veiligheid.

Hier stegen zij af, daar de paarden in het dichte woud toch van geen nut meer konden zijn.

---

## HOOFDSTUK VIII

### PIRATEN DER LUCHT

Zodra de drie mannen van de paarden waren gestegen, drukte Raffles de hand van Henderson en keek hem lang en ernstig aan, zeggend:

— Er zijn tijden, James, dat ik mijn leven zelf van niet veel waarde acht, maar dit doet niets af aan de edelmoe-digheid van je daad. Je hebt de dood ge-trotseerd om ons aan de klauwen van dat on-dier Nicholson te onttrekken. Ik dank je uit de grond van mijn hart.

— Het heeft werkelijk niets te bete-kenen, mylord, antwoordde de reus. Ie-deren in mijn plaats zou hetzelfde heb-ben gedaan.

— Niets te betekenen? James, riep Brand uit, met van ontroering trillende stem. Heeft het niets te betekenen, dat je je om onzentwille opnieuw temidden van die duivels hebt gewaagd? Geef mij je hand; je bent een brave dappere ke-rel.

— Als dat werkelijk uw mening is, dan moet ik mij er bij neerleggen, mijn-heer Brand, dan behoeven wij er niet langer over te praten, riep Henderson, terwijl er een brede glimlach op zijn gelaat verscheen. Gij beiden hebt mij reeds herhaalde malen het leven gered, en nu was het weer eens mijn beurt. Het is een bof, dat ik nog voorzien was van een paar van onze handgranaten, die uitstekende diensten hebben bewezen.

— Maar hoe ben je uit het hol wegge-komen James? vroeg Raffles.

— Door een tweede uitgang, mylord, die ik bij toeval ontdekte, doordat ik er bij wijze van spreken tegen mijn wil uitrolde. Ik was namelijk met drie of vier van die wilde dieren, in een der donkerste gedeelten van het hol aan het

vechten, en op een gegeven moment vielen zij allen tegelijk op mij aan, en ik verloor het evenwicht. In plaats ech-ter van tegen de harde muur te stoten, kwam ik in een uitholling, zo iets als een nis terecht, die door struikgewas on-zichtbaar was. Daar ik nog al zwaar van stuk ben, ging ik er dwars door heen, en toen ik weer overeind krabbelde, be-merkte ik tot mijn verwondering, dat ik mij buiten het hol bevond. Mijn ge-zicht en mijn handen waren een beetje geschramd, maar dat was alles. Ik had mijn revolver nog, mijn mes, en ook twee handgranaten, en toen bedacht ik dat het waarschijnlijk het verstandigste zou zijn, uw raad op te volgen, ten-minste voorlopig, en mij in veiligheid te brengen, om later, als het ogenblik gunstiger zou zijn, een woordje te kun-nen meespreken. En dat is alles. Of neen, ik vergat nog een kleinigheid; daar straks had ik nog een ontmoeting met dat kwaadaardige mormel van die moorddadige Nicholson, zijn lieve hond-je, en bijna had die rothond mij verraden door te gaan blaffen. Ik durfde niet schieten, om mijn aanwezigheid niet te verraden, maar een grote steen, die onder mijn bereik lag, en die zijn doel niet miste, deed het werk even goed. Ik verzeker u, dat dat lieve schoothond-je van professor Nicholson het u nooit meer lastig zal maken.

— Daarmee heb je mij weer een gro-te dienst bewezen, James, zei Raffles, maar laat ons het overige aan boord van de duikboot behandelen. Wij zijn hier nog niet volkomen veilig, en het eiland is zo klein, dat men ons gauw zou kunnen vinden, en dan konden de omstandigheden wel eens tegen ons zijn.

— Wij gaan er dus van door? vroeg Brand.

— Ja Charles, tenminste tijdelijk, maar ik beloof je, dat ik terug zal komen, beter uitgerust dan nu. Professor Nicholson is nog niet van mij af.

Druk met elkander pratend zetten de drie mannen snel hun tocht door het bos voort en een half uur later hadden zij de plek bereikt, waar de duikboot onder de overhangende rots voor anker lag.

Zij begaven zich aan boord en even daarna verliet de « Bruinvis » de baai en stevende zeewaarts.

De duikboot voer aan de oppervlakte en nadat de drie mannen zich versterkt hadden met een flinke hap eten, begaven Raffles en Brand zich aan dek.

Zover het oog reikte, was er geen enkel schip te bekennen.

De twee vrienden leunden zwiingend over de lage reling en hielden onafgebroken het piraten-eiland in het oog, dat daar als een roofdiernest midden in de oceaan lag.

Reeds konden zij het eiland in zijn gehele breedte overzien, toen Brand plotseling de hand uitstreekte en uitriep:

— Daar. Kijk daar eens.

Raffles tuurde in de aangeduide richting, en zag een klein punt in de blauwe hemel boven het eiland, dat in schuine richting omhoog scheen te gaan en duidelijk groter werd.

— De luchtkapers, riep hij uit. Nicholson heeft zich van zijn vliegmaschine bediend, om de omgeving te verkennen. Het zal tijd voor ons worden, om ons in veiligheid te brengen, amice, want de schurken zijn natuurlijk gewapend, en zover heeft de « Bruinvis » het nog niet gebracht. En ik geloof zelfs dat wij ons moeten haasten, want die vliegmaschine heeft een geweldige snelheid. Gauw naar beneden. Wij gaan duiken.

De vrienden daalden snel de stalen ladder af, die naar het binnenste van de boot voerde, en sloten het luik.

Het was de hoogste tijd, want reeds liet zich in de verte het dreigend geronk der motoren horen.

Raffles gaf snel zijn bevelen, de wassertanks liepen vol en de duikboot dook

onder water.

Maar dit alles scheen toch niet zo snel geschied te zijn, of aan boord van de vliegmaschine had men iets bemerkt, want plotseling werd het water vlak naast de duikboot in beroering gebracht door een ontploffende bom.

— Dieper, James, riep Raffles. Zij kunnen ons daar in de hoogte misschien nog duidelijk zien in het heldere water.

Henderson liet op aanwijzing van Raffles nog meer water in de tanks lopen, en door middel van het dieptestuur slaagden zij er in aldra een zodanige diepte te bereiken, dat zij veilig waren voor de spiedende blikken der roffers.

Door het lenzenstelsel kon Raffles waarnemen hoe het grijze luchtmonster op enige afstand grote cirkels in de lucht beschreef, als een arend die naar zijn prooi zoekt.

In het wilde weg werden nog een paar bommen afgeworpen, maar weldra scheen Nicholson in te zien, dat hij evengoed naar een naald in een hooiberg kon zoeken.

De vliegmaschine keerde, en vloog naar Tanghata terug.

Met onverminderde snelheid, en nu boven water varende, zette de « Bruinvis » de terugtocht naar Engeland voort.

\* \* \*

Een dag of veertien na hun terugkeer van het eiland Tanghata, zaten Raffles en Brand in hun geliefkoosd vertrek van het huis in de Cromwellstreet, verdiept in de lezing der zoëven binnengebrachte avondbladen.

Het was stil in het grote vertrek, waar men niets anders hoorde dan het geritsel van de bladen.

Eensklaps slaakte Brand een kreet van verbazing, waarin tevens woede klonk.

Raffles keek van zijn blad op en zei:

— Ik hoef niet te vragen, wat je daar leest. Zeker weer nieuws van de geheimzinnige kapers, is het niet? Waar nu weer?

— Precies. Zij zijn opgedoken in Omsk, in Siberië. Hoe de bandieten het wisten, mag joost weten, maar zij moeten er achter zijn gekomen dat er een

hoeveelheid gouden staven per trein naar Rusland zou worden vervoerd. Zij wisten precies de dag en het uur. Zij hebben eenvoudig een paar welgemikte bommen op de locomotief laten vallen, zijn vlak naast de trein neergestreken, midden in de steppen en hebben met een heel leger de trein aangevallen, zoals het vroeger in de Noord Amerikaanse vlakke gedaan werd door Apachen en Sioux Indianen.

Er vloog een flauwe glimlach over het gelaat van de Grote Onbekende.

— Ik heb het je wel voorspeld, zei hij. Het is net zo gegaan, als ik gezegd heb. Sedert een week komen er uit alle streken der wereld berichten over geheimzinnige aanvallen, plunderingen en brutale berovingen. In het eerst wist men niet, waar een zo groot aantal bandieten, zo eensklaps vandaan kwam, maar het spreekt van zelf, dat het geheim niet lang bewaard kon blijven. Natuurlijk weet thans iedereen dat er een kaperschip der Lucht bestaat, zwaar bewapend en bemand.

— Maar dat kan toch zo niet voortgaan, Edward, riep Brand uit. Daar moet een einde aan worden gemaakt, al was het maar tot handhaving van ons eigen prestige.

— Dat ben ik volkomen met je eens, Charles. Het is in dit geval trouwens niet alleen een kwestie van prestige, maar ook van zelfbehoud.

— Maar waarom deel je eenvoudig niet aan de politie mee wat je weet? Een onderzoek, op het eiland Tanghata moet toch onmiddellijk de waarheid van je bewering aan het licht brengen?

— Geloof jij dan, dat zich daar nog het hoofdkwartier van de luchtbandieten bevindt? Ik ben van een andere mening, Charles. Dat zou een grote stomiteit zijn, want Nicholson heeft er natuurlijk rekening mee gehouden, dat

wij de politie van zijn en ons land in kennis hebben gesteld met onze ontdekking. De Interpol, zo denkt hij, weet het misschien ook al en die roept dan de hulp in van het leger of de marine. Hij wil natuurlijk de kans niet lopen, dat het eiland op een goede dag door een stuk of tien oorlogsschepen omringd wordt, en hij als een rat in de val gevangen wordt.

— Maar waar zou hij dan zijn basis hebben?

— Ik denk nu eens hier, dan eens daar. Er zijn een aantal onbewoonde eilanden in dat gedeelte van de oceaan, waar hij een grote hoeveelheid levensmiddelen en vitale onderdelen voor zijn vliegmachine kan verbergen. Desnoods kan hij dat op tien, twintig eilanden doen, en het is natuurlijk ondoenlijk om al die eilanden te gaan afzoeken. En bovendien, amice, vrees ik dat de politie en zelfs de marine er niet veel aan kan doen om de eenvoudige reden dat de vliegdekschepen geen toestellen aan boord hebben, die snel genoeg zijn. Er is maar één toestel in de wereld, dat het zijne in snelheid evenaart of misschien wel overtreft, en dat is het mijne. En daarom, Charles, gaan wij nog vannacht er op uit, om opnieuw de strijd met Nicholson aan te binden. Hij is nu al zo lang van zijn basis weg gebleven, dat de straalmotoren nodige revisie behoeven. Wij gaan patrouilleren in de buurt van de bewuste eilanden, net zo lang tot we het « Kaperschip der Lucht » ontdekt hebben.

— Daarvoor hebben we wapens nodig, Edward.

— Natuurlijk, Charles. Sedert een week heeft de « Duivel der Lucht » twee mitrailleurs aan boord, en een aantal bommen. En wij zullen eens zien, wie de sterkste is: David of Goliath.

## HOOFDSTUK IX

## DE STRIJD IN DE LUCHT

Het ging zoals het reeds zo menigmaal was gegaan: Brand zat om tien uur nog rustig zijn krant te lezen en om elf uur vloog hij in gezelschap van Raffles en Henderson in een vliegtuig in een geweldige vaart boven het graafschap Kent, op weg naar een nog onbekend avontuur.

De « Duivel der Lucht » was uitgerust voor een tocht die wel een maand zou kunnen duren. Het toestel had een stuk of dertig raketbommen aan boord, zowat acht duizend mitrailleurpatronen en alles wat nodig is om ook in koude luchtstreken een kamp te kunnen opslaan.

Er werd weinig gesproken gedurende de luchtreis, want alle drie waren in een ernstige stemming, alsof zij voelden dat het komende avontuur over hun lot zou beslissen.

Ieder hunner was in hun eigen gedachten verdiept.

Onwillekeurig voelden zij iets als bewondering voor het genie van de misdadiger, die het « Kaperschip der Lucht » had ontworpen en gebouwd.

Ditmaal was het niet de krijgskunde of de eis van het internationale verkeer geweest, die het eerst het aanschijn had gegeven aan een reusachtige vliegtuig, zes maal groter dan een gewoon verkeerstoestel, maar het genie van een duivel in mensengedaante, die zijn uitvinding dienstbaar wilde maken aan zijn misdadige plannen.

Intussen zette de « Duivel der Lucht » met onverminderde snelheid de tocht boven Engeland voort. Evenals de eerste keer wisselden de drie reizigers elkan- der aan de stuurknuppel af en genoten achtereenvolgens een korte nachtrust.

Zij namen de grootste waakzaamheid in acht, want het toeval zou het « Kaperschip der Lucht » wel eens op hun weg kunnen voeren.

Zij bereikten echter de Azoren, zonder dat zich iets bijzonders had voorgedaan.

Toen ging de zon opnieuw op boven de Atlantische Oceaan, die als in zilver leek te baden.

Henderson zat op dat ogenblik in de stuurstoel.

Met scherpe blik verkende hij onvermoeid de horizon, maar er was nog niets te bespeuren dan de rookpluimen der mailboten, die op een diepte van 200 meter de golven doorkliefdien.

Maar eensklaps was het alsof hem een schok doorvoer.

Zijn adelaarsblik had, heel hoog in het azuur, een zwarte punt ontdekt.

— Zouden zij het zijn? mompelde hij.

Hij greep de kijker, die onder het bereik van zijn hand om zijn hals hing en tuurde aandachtig naar het kleine zwarte puntje.

Het volgende ogenblik liet hij zijn kijker zakken, keerde zich half om en legde zijn hand op de schouder van Raffles, die rustig lag te slapen, maar bij deze aanraking aanstonds ontwaakte.

Hij richtte zich half op en vroeg:

— Wat is er, James?

— Ik geloof, dat daarginds, recht voor ons uit de vliegtuig van die duivelse professor te zien is, mylord.

Zonder een woord te spreken, richtte Raffles zich nu geheel op, nam de kijker van Henderson over en bracht deze voor het oog.

Hij staarde er een volle minuut met grote aandacht door en schudde toen

Brand wakker, die nog in diepe slaap gedommeld was.

— Word wakker, Charles. Daar zijn zij. Zij vliegen recht voor ons uit.

In een oogwenk was de jonge man overeind, wreef zich de ogen uit, en nam op zijn beurt de kijker ter hand.

— Waarachtig zij zijn het, zei hij. Er valt niet aan te twifelen; waarschijnlijk zijn zij op weg naar hun basis.

— Op welke hoogte schat je dat zij vliegen?

— Minstens op 3000 meter.

— Dan moeten wij stijgen. James, ik zal de stuurknuppel van je overnemen en maak jij dan intussen de wapens in orde.

De twee mannen verwisselden van plaats, waarna Henderson en Brand de mitrailleurs en geweren geschiedsklaar maakten, de bommen aan de tuimelhaken hingen voor de ongelijke strijd, die zij aanstonds zouden aanbinden.

— Hoe lang zou het duren eer wij hen voldoende hebben ingehaald? vroeg Brand.

— Dat zal nog wel een half uur duren. Zij zijn zelfs door de kijker nauwelijks te onderscheiden en zij schijnen op topsnelheid te vliegen.

Brand legde de laatste hand aan de voorbereidselen voor het komende gevecht, toen hij eensklaps een kreet slaakte en Henderson bij de arm greep, terwijl hij met uitgestrekte vinger naar het achterste gedeelte van de vliegma-  
chine wees.

— Wat is er, mijnheer Brand, vroeg Henderson.

— Kijk daar ginds eens, heel achteraan bij de kookplaat een rat.

Brand had maar al te goed gezien.

Op de rand van het kooktoestel, waarop Henderson het eten altijd klaar maakte, zat een grote rat doodgemoe-  
dereerd te snoepen van een stuk kaas, dat op een bord was overgebleven.

Het dier was waarschijnlijk ongezien aan boord gekomen, even voor de start plaats had en had zich in een donker hoekje weten te verbergen.

Zij maakten Raffles opmerkzaam op het knaagdier en deze besefte onmiddellijk het gevaar.

Als het stuk kaas op was zou het dier waarschijnlijk op zoek gaan naar nog méér voedsel en hen voor de voeten gaan lopen op een moment, waarop zij in een gevecht op leven en dood gewikkeld waren met hun doodsvijand.

Een grote vijand voor hen, een kleine vijand, maar niet minder gevaarlijk achter hen. Dat kon niet.

Gehoor gevend aan een plotseling opgekomen idee, riep hij zijn tochtgenoten toe:

— Maak de riemen om jullie lichaam vast voor een noodlanding. Ik ga een looping maken.

Een minuut daarna dook de vliegma-  
chine omlaag, werd toen op het juiste moment opgetrokken en volbracht een prachtige looping, welke de rat met geweldige vaart in de cockpit deed terecht komen, vlak bij de voeten van Henderson.

De reus bedacht zich geen ogenblik en trapte de half versufte rat dood.

Door de met groot vakmanschap uit-  
gevoerde manoeuvre was de vliegma-  
chine op 400 meter hoogte gekomen, welke hoogte Raffles handhaafde, teneinde ieder ogenblik boven zijn vijand te kunnen komen.

De afstand was thans verminderd tot omstreeks vijftien kilometer en binnen een paar minuten zou Raffles zijn doodsvijand hebben ingehaald.

Zestig seconden later was de afstand zodanig verminderd, dat men zelfs met het blote oog het « Kaperschip der Lucht » duidelijk kon onderscheiden.

Raffles nam nu wat gas terug, om de « Duivel der Lucht » bestuurbaarder te maken.

Maar daarginds had men nu blijkbaar de geheimzinnige vliegma-  
chine ook opgemerkt, en was men zich bewust geworden van de ontzettende snelheid waarmee dit toestel vloog, daar het zelfs de monstervliegma-  
chine had weten in te halen.

De piloot der bandieten besefte blijkbaar het gevaar en trachtte hogere  
luchtlagen op te zoeken, maar als een havik, die zijn prooi in de nabijheid bespeurt, steeg de « Duivel der Lucht »  
pijlsnel omhoog, en was binnen enkele



seconden schuinsachter en boven het Kaperluichtschip.

Daar was blijkbaar alles in rep en roer gekomen, want ineens klonk er een scherpe losbarsting, een granaat gierde door de lucht en barstte hoog boven de vliegmaschine uiteen.

Tegelijkertijd werd het ratelend getik van de mitrailleurs vernomen en het volgende moment vlogen de kogels fluitend om de « Duivel der Lucht ».

Het luchtgevecht was in volle woede ontbrand.

Brand en Henderson hadden ieder bij een der mitrailleurs plaats genomen en nu knetterden de dodelijke wapens en spuwden hun kogels op het kapervliegtuig uit.

Het bleek aldra, dat Nicholson alles in het werk stelde om boven zijn vijand te komen, wat hem evenwel niet lukte, daar de « Duivel der Lucht » on-eindig veel sneller in zijn bewegingen was.

Integendeel; het ranke vliegtuig dwong de logge vijand steeds lager te gaan en achtervolgde hem meedogenloos met zijn kogelregen.

Reeds schenen een paar van de straalmotoren getroffen te zijn, zodat de machine nu slechts door twee motoren werd voortbewogen.

Thans was het lot van de « Kaper der Lucht » beslist.

Onafgebroken vloog de « Duivel der

Lucht » in steeds kleiner wordende cirkels boven zijn vijand, terwijl de mitrailleurs ratelden.

Al vechtende waren de machines tot op nauwelijks vijfhonderd meter boven het oppervlak der zee gedaald, en zelfs in de hitte van de strijd konden de drie mannen duidelijk zien, dat een aantal schepen uit alle richtingen waren komen varen, om getuige te zijn van dit luchtgevecht, waarvan zij de betekenis onmogelijk konden begrijpen.

Vijf minuten na het wisselen van de eerste schoten voltrok zich het noodlot over het « Kaperschip der Lucht »...

Enige kogels uit de mitrailleurs schenen een vitaal onderdeel te hebben geraakt.

Met een luid gekraak, dat zelfs boven het geloel van de straalmotoren hoorbaar was, scheurde een der draagvlakken zich van de monstervliegmaschine los, en toen plofte het reusachtige gevaarte, als een monsterachtige, dodelijk getroffen roofvogel in de golven, die huizenhoog opspatten...

De « Duivel der Lucht » verhief zich zegevierend in de lucht, zo snel en steil, dat het wel leek, alsof het toestel aan zijn schroeven hing, en het laatste wat de drie mannen van Nicholson's monstervliegtuig zagen, was enig wrak-hout, en spartelende lichamen, terwijl van alle kanten schepen ter hulp snelden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

## De Opiumkit in Bowery

